

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

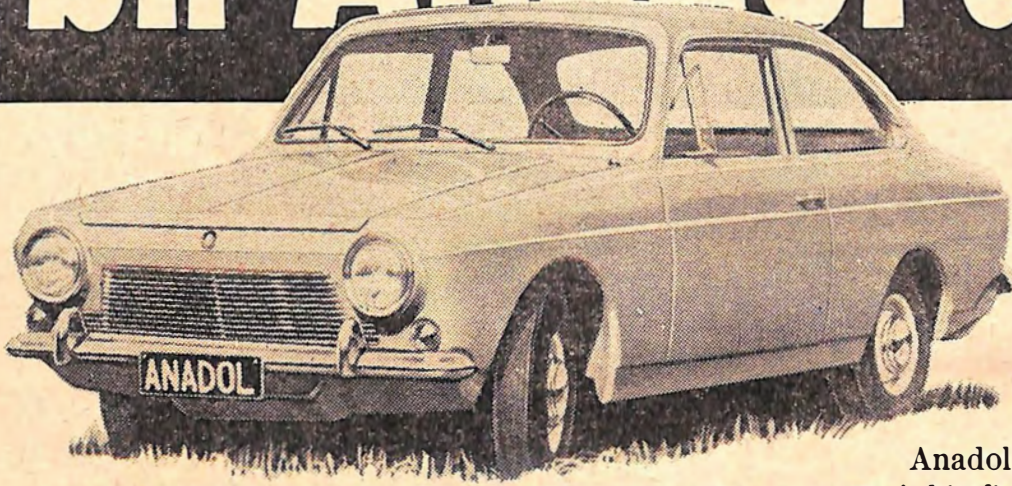
Akhaha

TRANSFER AYINDA :

Ecevit — Şu koltuğu 1969 seçim-
lerinde transfer edebilecek
miyiz Paşam?

Eski arabanızı satınız... sıfır kilometrede bir Anadol alınız!

Sıfır kilometrede bir otomobil.
Bütün araba kullananların rüyası...

Anadol bu imkânı veriyor... Hem de
müsait bir fiatla... 26.800* liraya...

Bu fiata neler dahildir? İsterseniz sayalım:

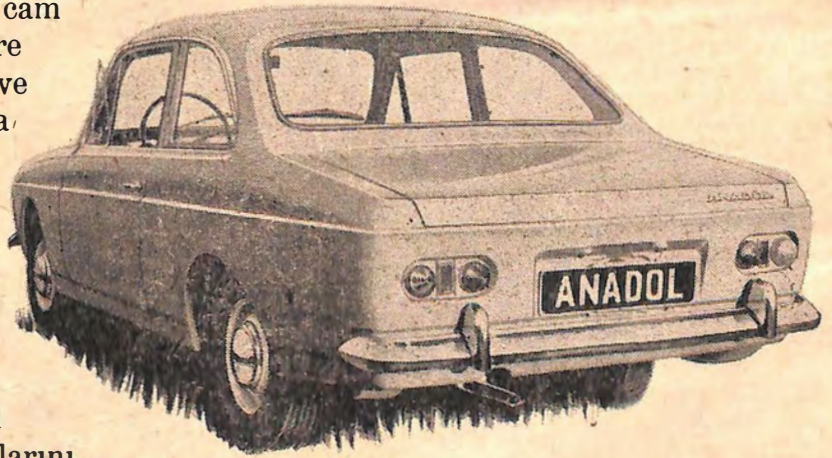
1. Dünya otomobil sanayiince denenmiş, üstün çekişli, son derece ekonomik, güvenilir bir motor.
2. Dünyanın belli başlı spor arabalarında olduğu gibi fiberglass'tan yapılmış monoblok bir gövde. (Fiberglass saçtan daha hafiftir fakat saç gibi mukavimdir. Katiyen paslanmaz, çürümez. Saç gibi ses yapmaz.)
3. Birçok Avrupa arabaları şasisiz olduğu halde Anadol'da çok sağlam yekpare bir şasi.
4. Ön tekerleklerde, jet uçaklarının kısa mesafeli pistlerde durmalarını temin eden einsten disk frenler.
5. En pahalı arabaların konforu. Meselâ dahili havalandırma tertibatı... helezon yaylarla takviyeli "heavy duty" ağır yük tipi amortisörlerin sağladığı hususî suspansiyon... otomatik cam yıkama tertibatı... oturanın boyuna göre ayarlanabilen koltuklar... arzu edilirse radyo ve kalorifer... Anadol memleketimizin şartlarına göre hazırlanmış ideal bir aile arabasıdır. Her bakımdan mükemmel, 5 kişilik büyük bir otomobildir. Modern hatları ile otomobil meraklılarını hayran bırakan güzelliğindedir. Fiatı da bütçelerinize uygundur. En yakın Anadol bayiini ziyaret ediniz.

Size broşür verecek, satış şartlarını

ve arzu ederseniz ödeme kolaylıklarını

anlatacak, Anadol ile bir deneme gezisi yaptırmaktan zevk duyacaktır.

Kimbilir.. belki sizin de kısmetinizde bir Anadol var.

ANADOL

Yılların hayalini hakikat yapan otomobil

* Arzu üzerine takılan radyo ve kalorifer hariç İstanbul teslim fiatı.

(Manajans : 1843 — 120)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 15 Sayı: 29 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 10 Temmuz 1968

HUZUR ARANIYOR!

İSTANBUL bir şehir değil artık... Bir ucu Mağrip'ta bir ucu Maşrik'ta koca bir memleket. Eskiden yedi tepe üstüne kurulmuş kent diye dört cihana ün salmıştı İstanbul; şimdi bir-biri üstüne yığılmış evler, dalgalana dalgalana, on yedi tepenin üstünden aşarak on sekizincisine doğru uzanıyorlar, apartmanların beton temelleriyle gecekondu-ların yoksul kiremitleri kucaklaşıyorlar. Şehrin eski sayfiyeleri artık şehrin içinde kalmışlardır, yeni sayfiyeler ise neredeyse Marmara denizini tümünden kucaklayacak.

Geçenlerde bir akşam üstü, artık sayfiyeliği kalmamış eski sayfiyelerden birinde dolaşıyordum. Akşam güneşi her yerde güzeldir. Ama İstanbul'da daha güzeldir. Denizin mavisi dakikadan dakikaya gömlek çıkarır, gömlek giyer. Bakarsınız gök mavisidir, bakarsınız çivit mavisidir, erguvana çevirir, eflâtuna dönüşür, kızıllaşıp, koyulaşır. Gölgeleler uzağıkça, insan silüetleri bir romanın yaprakları arasındaki ha-yâllere dönüşür.

İşte böyle bir akşamda, İstanbul'un eski sayfiyelerinden birinde, kendimi «Huzur Pansiyonu» önünde buldum. Yıpranmış bir bina idi. Küçük bahçesinde bir salkım söğüt ile bir çam... Demir parmaklıklılı küçük kapısından bir kaç metre ötede bir veranda... Verandanın üstünde bir kaç masa...

Ve bir eski İstanbullu veranda-da oturmuş, uzaklara bakıyordu. Şehrin gürültüsü uzaktan uğultularla çarpıyordu kulaklara... Klâkson yasağına rağmen arada bir klâkson sesleri duyuluyordu. Huzur Pansiyonuna sığınmış adam, niteliği meçhul bir gölge gibi sandalyesinde ufalmıştı; yüzünde bir ıstırap var sanırdınız.

Huzur arıyordu bu adam...

Belki de hiç bulamıyacağı bir huzuru arıyordu.

Kulaklarını şehrin uğultusuna tıkamak, belki geçmişini unutmak; belki de geleceğinden korkmamak istiyordu.

Düşündüm: Yalnız bu adam mıydı huzur arayan?

Kimî insan her gece ilaç alı-yordu uykudan önce... Ve ilaçta huzur arıyordu.

Kimisi dilenciye sadaka veriyor, sadakada huzur arıyordu.

Bir günahkâr, rahibin önüne diz çökmüş, günahlarını itiraf ederek huzur arıyordu.

Bir sarhoş gözlerini kadehine dikmiş, içkinin dalgalarında huzur arıyordu.

Bir kadın, sevgilisinin kollarında huzur arıyordu.

Bir öfke, cinayette huzur arı-yordu.

Bir sinirli, soğuk düşün altında huzur arıyordu.

İnsanlar huzursuzdular.

Bir yoksul parasızlıktan huzursuzdu, bir zengin servetinden huzursuzdu, kiracılar ev sahiplerinden huzursuzdu, ev sahipleri kiracılardan huzursuzdu, namus-lular namussuzlardan ve namus-suzlar namuslulardan huzursuz-lanıyordu. Açlar tokları, toklar da açları düşünerek huzursuz o-luyorlardı.

Gecekondu sahibi:

— Gecekonduyu yıkacaklar, diye huzursuzdu.

Apartman sahibi:

— Şehri gecekondu sardı, diye huzursuzdu.

Bir erkek:

— Karım beni aldatıyor mu? diye huzursuzdu.

Bir kadın:

— Kocam beni muhakkak alda-tıyor, diye huzursuzdu.

Çiftçiler gözlerini gökyüzüne kaldırmışlar:

— Yağmur nerede kaldı, diye huzursuzlanıyorlardı.

Bir tiryaki sigarayı terkettiği için huzursuzlanıyordu, iktidar koltuğunda oturan politikacı:

— Benim için bir şeyler hazırlıyorlar, galiba koltuktan düşeceğim... diye huzursuzdu.

Sömürücü:

— Ya millet uyanırsa? diye huzursuzdu.

Tefeci:

— Ya çevirdiğim dalavereleri çıkarılsa? diye huzursuzdu.

Üniversiteli genç:

— Kitabım yok, geleceğim yok, diye huzursuzdu.

Çıkarıcı profesör:

— Ya üniversitede reform ger-

çekleşirse? diye huzursuzdu.

Mütegalibe:

— Ya toprak reformu olursa? diye huzursuzdu.

Komprador:

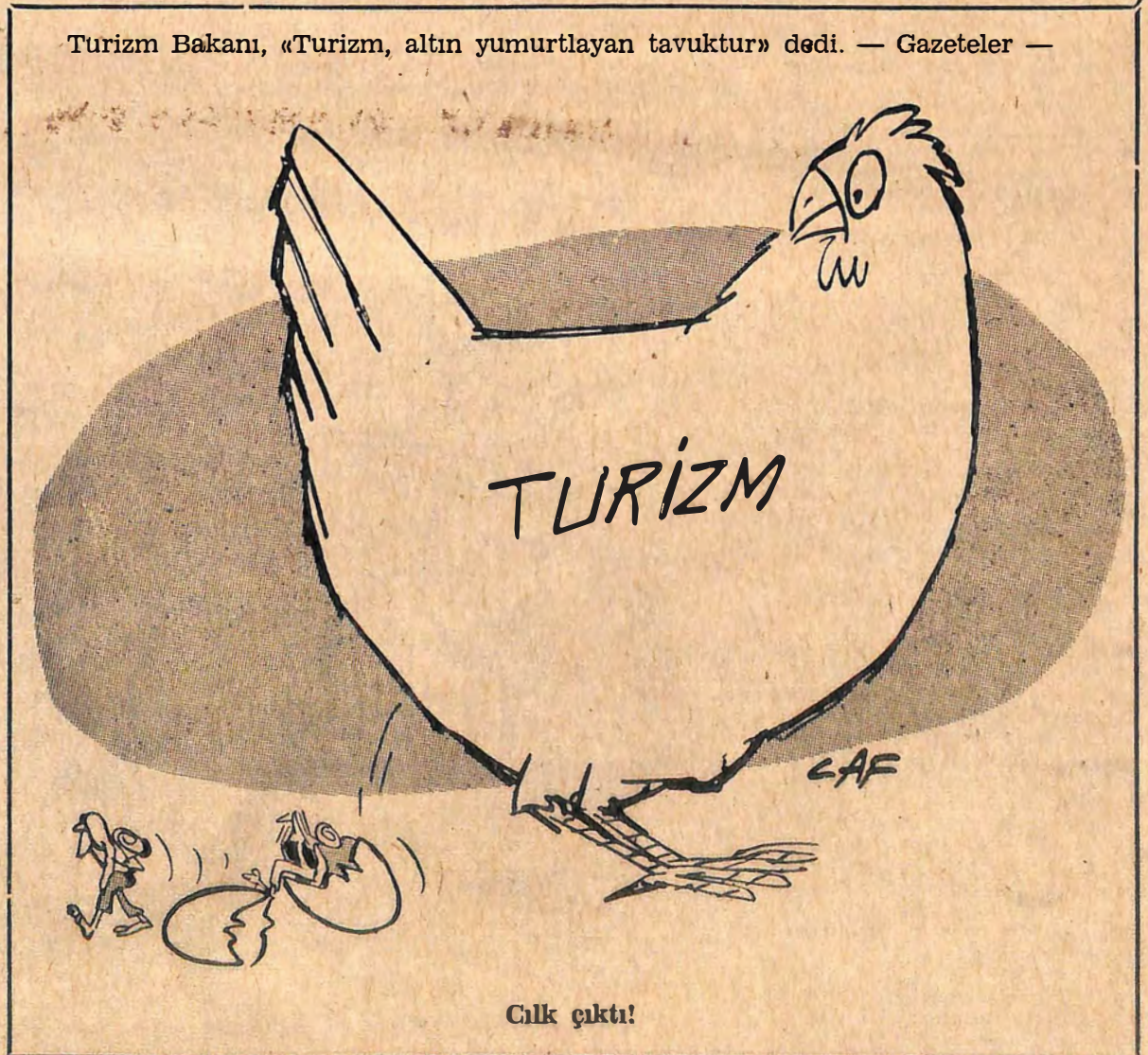
— Ya sosyal adalet yerleşirse? diye huzursuzdu.

Huzursuzluk çoğalıyordu. Şehirlerin gürültüsü artıyor, dağlardan dağlara yankılanıyor, köyden köye sıçrayarak memleketi sarıyordu. İstanbul, yedi tepeden onyeditepeye yayılmış bir canavar gibi homurdanıyordu ve akşam güneşi yavaş yavaş kayboluyor yeni bir sabaha hazırlanı-yordu.

Huzur Pansiyonundaki adama baktım, karanlık bastıkça kaybolmuş gibiydi çizgileri... Bir yanında çam ağacı, bir yanında söğüt, verandanın bir köşesinde randevusuna geç kalmış bir dostu bekler gibiydi.

AKBABA

Turizm Bakanı, «Turizm, altın yumurtlayan tavuktur» dedi. — Gazeteler —

Calk çıktı!

YILLARDAN 1938... Kırk kişiydiler, kırkı da birbirini bilen kırk kişi... Büyük bir salonda toplanmışlardı. Çok önemli bir konu üzerinde konuşacaklardı. Ne var ki, o çok önemli konuyu açmaya hiçbir cesaret edemiyordu. Bir süre şurdan burdan, iç politikadan, dış politikadan konuştular. Sonunda içlerinde en yaşlısı olan biri:

— Sayın arkadaşlar, dedi, hepimiz biliyoruz ki, önümüzde çok önemli bir sorun var. Nasıl olsa bu sorunla günün birinde karşılaşacağız.

Obür otuz dokuz kişi, yaşlı arkadaşlarının ne demek istediğini elbet anlamışlardı. Onun için daha çok açıklamasına fırsat vermeden, başka biri:

— Evet, çok doğru... Şimdiden bir tedbir düşünmemiz gerekiyor... dedi.

Bu yolda aralarında bir konuşma açıldı:

— Başımızda Paşa varken her işin yolunda gideceği açık...

— Allah başımızdan eksik etmesin...

— Bu bunalımlı dönemde de Paşa'nın sayesinde durumu kurtardık.

— Evet...

— Ama insanlar fani...

— Paşa da çok yaşlı...

— Günün birinde Paşa'ya emri Hak vâki olursa ne yapacağız?

— Evet... Çok önemli...

— Şimdiden bunu düşünmemiz ve gereken tedbiri almamız gerekiyor...

Saatler süren uzun konuşma, gece yarısına kadar sürmüştü. Ama toplantı, başladığı noktada bitti. Hiçbir çözüm yolu bulamamışlardı. Üyeler dağılırken yine birbirlerine aynı soruyu soruyorlardı:

— Paşa'dan sonra ne yapacağız?

YILLARDAN 1939... Yine kırk kişiydiler. Ama, geçen yıl o önemli konuşmayı açan yaşlı arkadaşları ölmüştü. Yani eskilerden otuzdokuz kişi kalmış, aralarına bir yenisini alarak yine kırk kişi olmuşlardı. Hepsinin kafasından geçen o önemli konuyu yine bir türlü açamıyorlardı. Dereden tepeden, iç ve dış politikadan bir süre konuştuktan sonra içlerinde en tecrübeli olan biri:

— Sayın arkadaşlar, dedi, dünya büyük bir savaşa girmiş bulunuyor. Elbet Türkiye bu savaşın etkisinden uzak kalamıyacaktır. Başımızda Paşa olduğunca bizim için tehlike yok...

Sesler duyuldu:

— Allah başımızdan eksik etmesin...

— Hepimizin duası bu...

— Evet... Ama ne yapalım ki, Paşamız çok yaşlı... Ölüm de insanlar için...

— Paşa bir gün gözlerini yumarsa ne yapacağız?

— Çok doğru, bunu şimdiden düşünmeliyiz ve gereken tedbirleri almamız...

— Hattâ geç bile kaldık...

Gece yarısını geçiyor, hep bu konu üstünde konuşuyorlardı. Hiçbir kesin karara varamadan dağılırlarken, üzüntüyle birbirlerine hâlâ sormaktaydılar:

— Paşa'dan sonra ne yapacağız?

YILLARDAN 1942... Yine kırk kişiydiler. Birbirlerini biliyorlardı. Bir önceki toplantıda bulunanlardan iki kişi daha ölmüş, yerine başka iki kişi alınarak, yine kırk kişi tamamlanmıştı. O belli konudaki ilk toplantıdan üç kişi eksilmişti.

Yıllardır hepsinin kafasını kurcalayan o konuyu açmak kolay değildi. Onun için önce havadan sudan, iç ve dış politikadan konuşarak, asıl konuya girmek için havayı ısıttılar. Vakit epey geçmişti ki, kırk üyenin eskilerinden biri:

— Sayın arkadaşlar, dedi, müsaade ederseniz, konuşulması bizim için zor, ama ne yapalım ki, gerçek olan bir konuyu açmak istiyorum...

4

Paşadan Sonra ne olacak?

AZİZ NESİN

Ne konuşulacağını hepsi de anlamıştı.

Sesler geldi:

— Konuşalım, konuşalım...

— Biliyoruz ki hepimiz, Paşa artık çok yaşlı... Dünya savaşının en kanlı, en bunalımlı günlerini yaşamaktayız. Böyle zor zamanlarda bile, başımızda Paşa olduğunca, hiç korkumuz yok... Ama...

— Evet... Ya bir gün...

— Paşa ebediyete geçerse...

— Allah gecinden versin...

— Şurası bir gerçek ki, ne kadar acı olursa olsun, Paşa'dan sonra ne yapacağımızı düşünmeliyiz.

— Düşünmeliyiz.

— Paşa'dan sonra ne olacak?

Gün işirken dağıldıkları zaman birbirlerine ve kendi kendilerine hep aynı soruyu soruyorlardı:

— Paşa'dan sonra ne olacak?

YILLARDAN 1945... Yedi yıl önceki toplantıya katılan kırk kişiden yedi kişi ölmüş, otuzüç kişi kalmıştı. Ama ölenlerin yerine başkaları alındığından, yine kırk kişi tamamlanmıştı.

Sabahın erken saatinde toplantı açılmıştı. Ülkenin en önemli saydıkları konusunu konuşup bir karara varacaklardı. Ama o konuyu açmak pek öyle kolay bir iş değildi. Ondan bundan, iç ve dış politikadan konu-

şup havayı hazırladıktan sonra, toplantının başkanı sıkıntıdan terleyerek:

— Arkadaşlar, dedi, şimdi önemli bir konuya değinmek istiyorum...

Hepsi de önemli konunun ne olduğunu anlamışlardı.

— Dünya savaşı sona erdi arkadaşlar... Paşa'nın uzak görüşlülüğü, tedbirleri sayesinde savaşı da atlattık...

— Allah başımızdan eksik etmesin Paşa'yı...

— Şimdi savaş sonu dönemine girmiş bulunuyoruz, yani zor bir dönem... Böyle zor bir dönemde Paşa'yı kaybedersek halimiz ne olur?

— Evet... Ölüm Allah'ın emri...

— Paşa'dan sonra ne olacak?

— Ne yapacağız?

— Çok doğru... Bunu bir karara bağlamalıyız arkadaşlar...

Hiçbir kesin karara varılamadan dağılırlarken birbirlerine:

— Paşa'dan sonra ne olacak? diye sormaktaydılar.

YILLARDAN 1949... Onbir yıl önceki toplantıya katılanlardan yirmisekiz kişi kalmış, oniki kişi ölmüştü. Ölenlerin yerlerine başkaları alınarak, her zamanki gibi yine kırk kişi tamamlanmıştı. Toplantının başkanı, uzun süre sözü döndürüp dolaştırdıktan sonra:

Bakımsız köylere yardım eli uzatılacak. — Gazeteler —

— Arkadaşlar, dedi, bilindiği gibi çok partili düzene girilmiş bulunuyor. Bu demokratik dönemin kendine göre zorlukları olacaktır. Paşa, her zaman başımızda bulunsa, biz bu zorlukları da atlatabiliriz.

— Çok doğru... Ama insan ebedi değil...

— Ben de bunu söylemek istiyordum. Paşa'dan sonra ne yapacağız?

— Paşa'dan sonra ne olacak?

Geç vakit toplantı dağılırken yine birbirlerine aynı soruyu soruyorlardı:

— Paşa'dan sonra ne olacak?

YILLARDAN 1950... 1938'deki toplantıya katılanlardan ölenlerin sayısı on dört olmuş, geriye yirmialtı kişi kalmışlardı. Her ölenin arkasından gazetelerdeki ölüm haberlerinde «yeri doldurulamaz» diye yazıldığı halde, ölenlerin yerleri doldurularak, yine her zamanki gibi kırk kişi olmuşlardı.

Toplantının başkanı, asıl söyleyeceği sözün yanında, yöresinde dolaştıktan sonra:

— Arkadaşlar, şimdi sadede geliyorum, deyince, onlar için tek «sade» olduğundan, hepsi de sadet'in ne olduğunu anladı.

— Arkadaşlar, partimiz iktidardan düşmüş bulunuyor. Önümüzde zor muhalefet görevimiz var... Paşa her zaman başımızda kaim ve hayatta daim değil.

— Allah gecinden versin... diye sesler yükseldi.

— Orası öyle... Ama Paşa'dan sonra ne yapacağımızı düşünüp tedbirimizi almak zorundayız...

YILLARDAN 1955... O ilk toplantıdakilerden kala kala onyediki kişi kalmış, yirmikisi ölmüştü... Muhalefet partisi olarak, iktidarla amansız mücadele programını konuşmak için toplanan kırk kişi, birbirine sorup duruyordu:

— Yahu, Paşa'dan sonra ne yapacağız?

Yıllardan 1958... Eskilerden kala kala oniki kişi kalmıştı. O oniki kişinin de biri inneli, biri bunamış, üçü şeker hastasıydı.

— İktidar diktatörlüğe gidiyor arkadaşlar. Paşa, elbet bunun da bir çaresini bulacaktır. Ama, acı da olsa, bilmek zorundayız ki Paşa da bir gün...

— Paşa'dan sonra ne olacak arkadaşlar?

Yıllardan 1960... Eskilerden otuz dördü ölmüş, altı kişi kalmıştı. Ölenlerin yerleri doldurularak yine o kırk kişi tamamlanmıştı. Toplantının başkanı:

— Kahraman ordumuz yönetime elkoymuş bulunuyor, diyordu, bu yeni durumda da Paşa elbet işeyler düşünecektir. Ama...

— Paşa'mız başımızdan eksilirse...

— Ne yapacağız?

— Paşa'dan sonra ne olacak?

Yıllardan 1965... Eskilerden toptotal toplamı üç kişicik kalmıştı. O üç kişiden birinin sayıları akıyor, biri sidiğini tutamıyor, biri de boyuna uyukluyordu. Geri kalan otuzyedisi boşalan yerleri dolduruyorlardı.

Yıllardan 1968... Otuz yıl önceki toplantıda bulunanlardan yalnız iki kişi kalmıştı. O iki kişi de o kadar yaşlı, yorgun ve bitiktiler ki, zorlukla konuşabiliyor, konuşulanları da zor anlıyorlardı. Toplantının başkanı, bitirli konuuya girememenin tedirginliği içinde lafı uzattıkça uzatıyordu. Sonunda, terler dökerek:

— Arkadaşlarım, dedi, hepimizin de bildiği gibi...

— Evet, evet... Biliyoruz...

— Paşa'dan sonra ne olacak? Birçok gruplar, fraksiyonlar var. İhtiraslar şimdiden alevlenmektedir. Paşa'dan sonra ne yapacağız? Bunu şimdiden düşünüp tedbirini alarak, Paşa'dan sonra kargaşalığa yer vermemeliyiz...

— Evet, Paşa'dan sonra birbirimi-

ze düşmemeliyiz. Paşa, her zaman başımızda olsa kolay... Ama bir gün...

Dağılırlarken yine birbirlerine sorup duruyorlardı:

- Paşa'dan sonra ne olacak?
- Paşa'dan sonra ne yapacağız?

YILLARDAN 1969 olacak... Yıllardan 1971 olacak... Yine kırk kişi toplanacaklar. 1938'deki toplantıdan, aralarında yalnız bir kişi kalmıştır, o da pinpon bir ihtiyar. Zorlukla toplantıya gelebilmiştir. İki kişinin kolunda salona girip yerine oturabilmiştir. Pantolon düğmelerinin açık kaldığının farkında bile değildir, çünkü yıllardan beri açık kalmasıyla kapalı kalmasının onun için hiçbir farkı yoktur. Konuşmalar sırasında başı göğsüne düşmüş, uykulamaya başlamıştır. Bu tirit ihtiyara, ordakiler, bir tarih değeri olarak saygı göstermektedirler. Bunun dışında, görevsel bir yetisi olamayacağını bilmektedirler.

Toplantının başkanı, yine her zamanki gibi, esas konuya girememenin tedirginliği içinde terleyerek, şurdan burdan, dereden tepeden, havadan sudan, yani kısacası iç ve dış politikadan uzun uzun konuşup havayı hazırladıktan sonra şöyle diyecektir:

— Sayın arkadaşlar! Şimdi önümüze en önemli memleket davası çıkmış bulunuyor. Ölüm insanlara mahsus... Söylemesi bile zor ama, ne yapalım ki, şimdiden düşünmek zorundayız. Paşa'mız bu dünyadan tüfül ederse ne olacak, ne yapacağız? Olayın bundan sonrasını, o gelecek günleri görmüş, yaşamış gibi anlatalım.

Başkan böyle söyler söylemez, uykulamakta olan o tirit yaşlı, birden başını dikip söz istedi. İki kişinin kolunda, ayaklarını sürüyerek kürsiye çıktı. Salondakilere baktı, ama onları görmüyordu:

— Çocuklar, dedi, Paşa'dan sonra ne olacak, ne yapacağız, diye soruyorsunuz... Biz bu soruyu birbirimize ilk sormaya başladığımız zaman, içinizden kiminiz daha doğmuş, kiminiz de küçük bir çocuktunuz. Kırk yıl önce sormaya başladık, hâlâ soruyoruz. Bu soruyu ilk soran kırk kişiden kala kala bir ben kaldım, eğer buna da kaldım denilebilirse... Gelecek toplantınıza sağ kalacağımı hiç sanmam... Paşa'dan sonra ne olacak, diye soranlar, hep göçüp gitti, Paşa hâlâ duruyor, hem de «Bu adamlardan sonra ne olacak, ne yapacağım?» diye sormuyor... O Paşa, öyle bir Paşa'dır ki, yarın sabah gazetelerde çocuğu oldu diye bir ilân görsem hiç şaşmam, demek yeniden evlenmiş ki çocuğu olmuş, derim... O Paşa var ya, o Paşa, öbür arkadaşlarıma yaptığı gibi, beni de, sizi de yolcu eder arkadaşlar. Onun için siz, Paşa'dan sonra ne olacak, diye sormayı bırakın da, bizden sonra ne olacak, onu düşünmeye bakalım...

Ordakilerden biri:

— Ya bir gün ölürse? dedi.

İhtiyar, zorlukla duyduğu bu söz karşı bağırdı:

— Ölmez be, ölmez o... Ölse bile artık kimseyi inandıramaz ki...

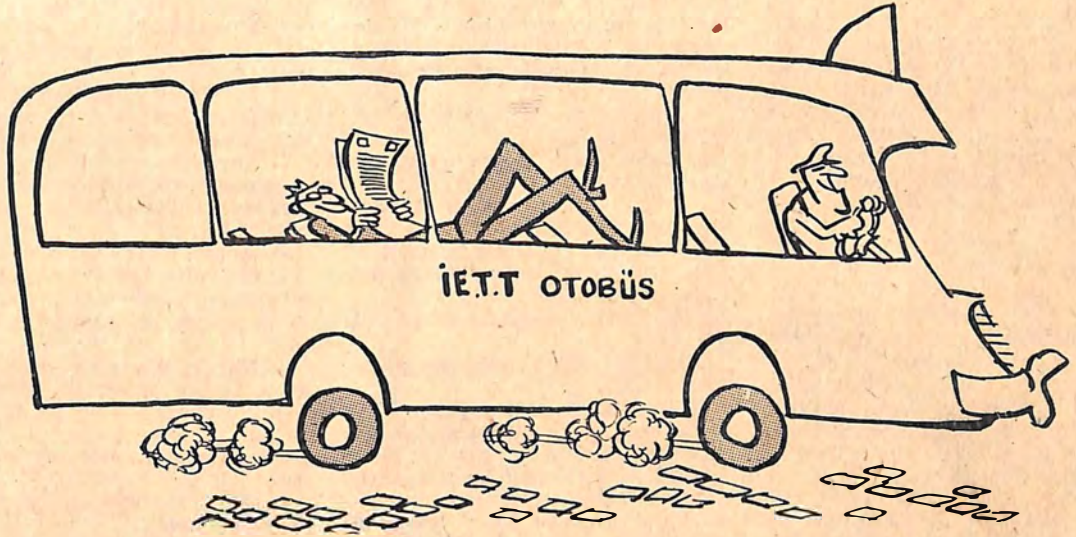
Toplantı dağılacak. Ayrılrılarken yine birbirlerine soracaklar:

— Paşa'dan sonra ne yapacağız?

Aziz NESİN

Gün ola, harman ola...

Yazısız

MÜJDELER olsun! Toplumsal hayatımızda çok parlak bir gelişme var:

İstanbul Belediye Meclisi üyelerinden bazıları ayı oynatılmasına karşı çıktılar. Kültür merkezimizin sokaklarında burnu halkalı kocaoglanların hamamda bayılan kadın taklidi yapmağa zorlanmaları ilkel ve «gayri insani» görülüyormuş.

Aferin üyelere!

Alay ettiğimi sanmayın. Ayı raksının yasaklanmasını gerçekten iyi bir belirti sayıyorum.

Bir kere, oldum olası severim ayıları. Ağır ve oturaklı hayvanlardır. Ama «ağır ve oturaklıyız» diye kasıldıkça kasılmazlar, mideye oturmuş bozuk yemek gibi gitgide daha beter ağırlaşmazlar, oturdukları yerde günden güne oturaklılığı arttırıp oturakalmazlar.

Tersine, çok çevik, hareketli ve şakacıdırlar. Türkiye ormanlarının en büyük âmirleri oldukları halde şirin kalmayı başarmış, güçlülüğü ile de sevimlilik anlamına gelmeyeceğini ispatlamışlardır.

Bu cana yakın dağ pehlivanlarının sokak aralarında maskara edilmesine insanın yüreği nasıl sızlamaz?

Ama ayisever olmasaydım yine de kızardım bu ayı oynatma eğlencesine. Çünkü işin içinde yalnız zevizet değil, ayrıca riya çirkinliği var.

Dans isteyerek yapıldığı zaman güzeldir; zorakisi berbat bir şey olur.

Ayıcıklara yaptırılan dansların zoraki olup olmadığını seyirciler

YELPAZE

REFİK ERDURAN

AYINAME!

✱

pek düşünmezler. Görünüşte gönül rızasıyla oynamaktadır fıkaraya hayvanlar. Sahipleri ne derse yapar, sıçrar, hoplar, yatar, kalkar, keyiflenmiş gibi göbek bile atarlar.

Soytarılığın sonunda alkış kopar.

Alkıştan sonra parsayı da toplarken ayı oynatıcısı kibirle sırıtmaktadır:

— Gördünüz mü, koskoca hayvan beni nasıl sevip sayıyor, hiç sözümünden çıkmadı, diye efelen-diği bellidir.

İhtimal ayı bile farkında değildir işin aslının öyle olmadığını; burnundaki halkaya bağlı zincirin gerginleşip canını yakmasından korkarak yaptıklarını belki de kendi özgür davranışları sanır.

Zaten bazan ortada zincir ve halka yoktur; ayı sırf efendisinin sözlü buyruklarına uyarak oynar.

O zaman gerçekten gönül rızasıyla mı yapılmaktadır dans?

Tersine, o durum ayıcığın bütün çetin eziyetlerden geçmiş olduğunu ispatlar:

Efendisinin buyruklarına uymağa alıştırılırken tabanları o kadar yakılmış, zincirleri o kadar amansızca çekştirilmiştir ki artık onu evirip çevirmek için

halka gereksizdir; emir alır almaz burnunda bir görünmez halka acısı duyulur.

Seyirciler onun uysallığının kaynağını farkıtmazlar.

Sahibini alkışlarlar şak şak şak.

— Aferin be, koca ayıyı nasıl da kendine bağlamış! Nasıl da her istediğini yaptırıyor güzellikle...

Üstelik bir de bizim memleket-te şu lâfı çıkarmışızdır:

— Aç ayı oynamaz.

Öyle güzel oynar ki! Aç ayı daha ezik, daha bezgin, daha sersem olduğundan, daha da iyi oynar.

Tâ canına tak edinceye kadar...

Ondan sonrasına orman cinleri karışır. Can başına sıçramış aç ayının ne yapacağını önceden kimse kestiremez.

O günedek sokaklarda ayı oynatılışını beğenen beğensin. İsteyen gülsün, isteyen alkış tutsun, isteyen kocaoglanların eli tefli sahiplerine gönülden bağlandığını sansın da heriflerin marifetine hayran kalsın.

Bilen bilir şimdilik ayıların neden ve nasıl oynadığını.

Bugün önemli olan kimin burnuna takılmış bulunursa bulunsun bütün burun halkalarına karşı çıkabilmektir. Görünen burun halkalarına, görünmeyen burun halkalarına...

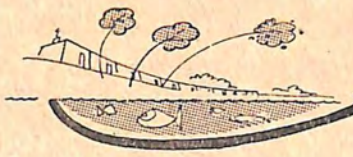
Eğer İstanbul Belediye Meclisi üyelerinin şehirde ayı oynatılmasını kınamaları Türk politikasında burun halkalarının ikbal-den düşmeğe başladığının belirtisiyse ne mutlu!

Refik ERDURAN

«At yarışları çok sürprizli geçiyor.» — Gazeteler —

HAFTANIN SÜRPRİZİ!

Altın Sahillerimiz

ŞİMDİ kalkıp da adam adam plajın birine gitsek, biletcisi ayrı kesecek, kapıcısı ayrı kesecek, kabineciyi ayrı, büfecisi ayrı... İyisi mi, dedik, nasıl olsa bu memlekette dar gelirli olmakla adaman sayılmıyoruz, hem de arkamız sıra yürüyen beş adet meksefe, bir kaynana, bir baldız, plaja gitsek en azından bir elli kâğıt...

— Haydi çocuklar, dedim, denize!... Engin deniz kıyıları bizleri bekliyor!

Pazen mayolarımız, basma şortlarımız, dolmalarımız, köftelerimiz, düştük yola...

— Hanım hanım, vallahi çok büyük hatâ ediyoruz. Böyle deniz kıyısı bir memlekette oturalım da, çocuğu çocuğu denizden istifade ettirmeyelim ha! Elin gâvuru binlerce kilometreyi bu deniz için, bu kum için, bu güneş için tepip geliyor!

— Esas sana demeli!

— Demeli ama hanım, dokuz kişinin dolmuş parası kaç lira tutar bilir misin sen? Şunu bilin ki fedakârlığın büyüğünü ben yapıyorum. İkinci sigarasından üçüncü sigarasına terfi ederek çıkaracağım bu dolmuş paralarını.

Altı yaşındaki oğluma dolmuş parası vermemek için dolmuşçuyla boğaz boğaza geldikten sonra bir yerde indik:

— Haydin bakalım, yüklenin sepetleri, çulları! Sen de Haydar, şu seyyar kabinemizi!

Vardık deniz kıyısına. Daha ayağımızı suya deydirmemiştik ki, birisi düdüğü çala çala geldi yanımıza:

— Buradan denize giremezsiniz!

— Niye?

— Bu sahili Fransızlar kiraladılar!

— Vay anasını!

Çocuklara döndüm:

— Evlâtlar, burası Fransızlarınmış, yürüyün ileriye!

Dolmamız, köftemiz, tekmiil ağırlığımız sirtımızda yürümeye başladık. Sıcaktan bunalan kaynanam:

— İlyas, çıktık mı acaba Fransız hududundan? diye sordu.

— Bilmem ki hanım anneciğim.

Şöyle bir denize doğru yürüyelim bakalım hele, gümrükçüler gelirse ne âlâ, gelmezse...

Küçük oğlum, koşarak gitti denize. Daha yavrucağın ayakları ıslanmadı ki, başucumuzda zebellâh gibi bir adam belirdi:

— Giremezsiniz!

— Niye?

— Bu sahiller İngilizlere kiralanmıştır...

Kaynanama döndüm:

— Görüyor musun hanım anne, dedim, Fransız hududunu evellallah çoktan geçmişiz de İngiliz hududuna varmışız bile... Haydi bakalım,

yürüyelim çocuklar... Dolmalarımız, köftelerimiz... Yürüyün arslanlar, yürüyün Türk vatanının asil çocukları!... Hani şiirler vardır... Bu denizler, bu dağlar, bu altın sahiller, bu bağlar, senindir yavrum senin diyen...

Karım, böyle saçmaladığını görürnce:

— İlyas, güneş başına mı vurdu? diye sordu.

— Yok hanım yok. Keyfimden şiir söylemeye başladım.

İlkokul üçüncü sınıftaki kızım:

— Sahi baba, dedi, niçin öğretirler o şiirleri bize?

— Okumanız yazmanız gelişsin diye kızım...

Yürüdük... Eh, bu sahilden girebiliriz artık.

— Haydin çocuklar soyunun!

Çul çaputtan yapılmış seyyar kabinemizi, iki kişi tutup teker teker soyunduk. Sanki adamlar bize eziyet etmek için soyunmamızı bekliyorlarmış gibi, şapkası Türk bekçisine, elbisesi Amerikan polislinin elbisesine benzeyen birisi çıkagelerek:

— Giremezsiniz buradan! dedi.

— Niye?

— Burası İsveçlilere kiralandı.

— Anne, duydun mu, şimdi de İsveç hududuna girmişiz de habermiz yok. Yahu kardeşim, sirtımızda bu kadar yükke sıcaktan bittik, n'olur şöyle bir girsek!

— Ukalâlık yok!

— Haydin çocuklar, kıçımıza tekme yiyerek İsveç hududundan apostol edilmeden aramızla namusumuzla çekip gidelim... Dolmalarımız, köftelerimiz ve de altın sahillerimiz...

Yürüdük... Vardık yine bir kumsala. Eh, burası artık inşallah bizimdir. Ha gayret çocuklar... Sen yardım et Tanrım, sen şu sâbilerin mâsum yüzlerine bak. Bak da burası bizim olsun...

Daha kumsala adımıza atar atamaz, iri bir köpek, iri dişlerini göstererek etrafımızda fır dönmeğe başladı.

— Ulan aman, sakın burası da köpeklerle falan kiralanmış olmasın! Oturun çocuklar oturun! Oturun ki altın sahillerimizde köpek yemi olmayalım!

Birisi, köpek sesine koşma koşma geldi. Allah korusun, iyi ki adamın elinde tabancası yok, şayet bir olsa hemen bizi orada şipşak sarata çevirir. Ter ter tepiniyor:

— Nasıl girersiniz buraya?

— Afedersin kardeşim.

— Ulan nasıl girersiniz?

Aaa, adam kibarlaşıyor...

— Bir halttır ettik, bağışla!

— Ulan yerim sizi, tez elden defolun!

— Şey, bey kardeşim, defolmaya oluyoruz, ama bir şey sorabilir miyiz, acaba burası kimlerin?

— Almanların!

— Annee, burası da Almanlarınmış.

— Biz zaten yanlış geldik oğlum, sahilde mi geziyoruz, yoksa Avrupa memleketlerinde mi belli değil.

— Yürüyelim çocuklar!

Dolmalarımız, köftelerimiz ve her biri birbirinden güzel olan altın sahillerimiz...

— Damat, nereye gidiyoruz böyle?

— Gidiyoruz hanım anneciğim, gidiyoruz... Vücudumuzu suya değdirecek bir yer buluncaya dek gidiyoruz...

— Niyetin, bizi kıyıyı takip ede de Akdeniz'e götürmek galiba?

— Yürüylün!... Bu denizler, bu dağlar!...

Çok şükür, Alman sınırını aşmış, başka bir sahile geldik:

— Tamam çocuklar, haydin baklamlama denize!...

— Hey, durun bakalım!

Durduk... Helbet vardır buranın da bir sahibi. Bakalım kim?

— Giremezsiniz kardeşim buradan denize?

— Niye?

— Burası Macarlara kiralanmıştı...

Sevindim vallahi bu habere:

— Anneciğim!

Kadıncağzı bitkin:

— Ne var oğlum? dedi.

— Tümünüz toptan sevinmelisiniz ki Türkiye hududuna yaklaşıyoruz.

Baksanıza Macaristan'a gelmişiz. Olsa olsa önümüzde bir tek Bulgar hududu kaldı. Onu da teptik mi, evelallah kendinizi Türkiye'de bilin.

Evet, dolmalarımız, köftelerimiz ve de altın sahillerimiz!... Yürüyün çocuklar, arş ileri, marş ileri, Türk çocuğu dönmez geri!...

Ama, kaynanam başta olmak üzere, çocukların tümü resti çektiler:

— Biz gitmiyoruz artık!

Eee İlyas, göster kendini artık.

Bunları galeyana getirecek ateşli fıraklı nutuklar çekmenin tam zamanı:

— Çocuklaaar, sevgili yavrularım ve hanım anneciğim ve baldızım ve de benim biricik karıcığım!... Sizler, Avrupa'nın göbeğine dek at koşturup Moğaç'ı, Niğbolu'yu, Zigetvar'ı yaratan kahramanların torunlarıyız!... Sizler ki Avrupa'yı dize getirmiş, haçlı donanmalarını tarumar etmiş Barbaros'un torunlarıyız!... Türk hududu burnumuzun dibine gelmişken, bu cenkten, bu savaştan kaçmak...

Nutuk bittiğinde millet birazcık olsun dinlenmişti...

Dolmalarımız, köftelerimiz!... Düş-

tük yola. Bir sahil ki, pırl pırl...

— İşte çocuklar çektiğiniz sıkıntının mükâfatını gördünüz. Soyunun!... Ben demedim mi size Türk hududu yakındır diye. Bakın!... Şu levhaya bakın! Allah!... Yahu burası bizim. Oku bakalım kızım!

Kızım geveliyeye geveliyeye okudu:

— Emekli Sandığı Tatil Köyü...

— Yaa gördünüz mü çocuklar!

Ben ki nüfus kâtibi İlyas efendi, ben ki bu devletin memuru, ben ki bu Sandığa tam 25 yıldır tıkır tıkır para yatırmış bir memur... Evet çocuklar, burası bizim, hem de özbe öz bizim... Soyunun! Hey Allahım, hey yeri göğü yaratan Allahım, sana bin şükürler olsun!

Öyle bir soyunuşumuz var ki... İnsan kendi malı üzerinde daha başka bir türlü soyunuyor canım. O anda masist, evet masist zannettim kendimi o çöp misali çıplak halimle...

Ama daha denize dalmadan birileri koşma koşma geldiler:

— Ulan, siz de kimsiniz?

— Biz mi? Hey arkadaş, önce kendimi tanıtayım sizlere! Ben bu devlete tam 25 sene hizmet etmiş nüfus kâtibi İlyas efendiyim. Anladınız mı, nüfus kâtibi İlyas efendi!

— Ee, burada sayım mayım yok ki.

— Biz şimdi sayımda değil, tatil deyiz arkadaş!

— Haydi bakalım, torla topla pırlı pırlı, çek arabanı buradan. Haydi ulan veletler, siz de... Bir dakika daha burada durursanız, don gömlek atarım sizi dışarı!

— Yahu burası bizim!

— Ulan aklından zorun varsa tımarhaneye git!

— Yahu ben her ay 37 lira!...

— Anlaşıldı, sizi zorla atacağız. Bizim tekmeği yiyen dolma tenceresi, kendini denizde bulunca bak-tım ki pabuç pahalı!

— Toplanın çocuklar gidiyoruz, dedim.

Giyindik... Gitmeden sordum:

— Afedersiniz burası kimin arkadaşlar?

— Sana nesi ulan?

— Hiç canım, sadece merak.

— Burası iki yıllığına Hollandalılara kiraya verildi.

— Ha öyle mi?

— Öyle, ayı!

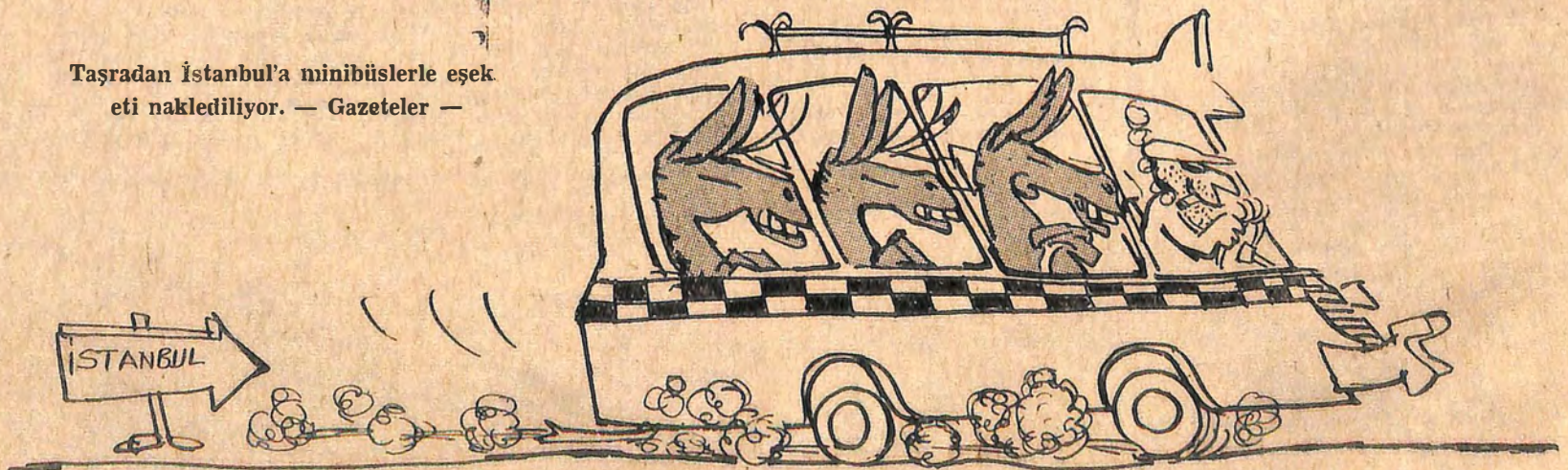
Düştük yola... Evet, körfezlerimiz... Ama Tanrı işini bilir... Ve de acır sâbiler, bir yağmur bir yağmur... Terimizin tuzu ve yağmurun suyu!... İşte bizim denizimiz...

Bu altın sahiller, bu gümüş koy-lar, bu zümrüt dağlar, bu engin ovalar, senindir yavrum senin...

— Benim mi baba?

— Senin yavrum Murat, senin!...

Taşradan İstanbul'a minibüslerle eşek eti naklediliyor. — Gazeteler —

Bu Mayıs Paris'te...

NİMET ARZIK

— 3 —

... Bir tek posta işliyor, o da Place de la Bourse'ta, Franco-Press yapısının bulunduğu meydana, acil vakalar için: Doğum ölüm v.b...

Dört küçük çocuğu Ankara'da hâmisiz kalmasını elbette grevçiler, acil vaka diye kabul eder... Mesele, Place de la Bourse'a kadar uzanabilmek... Taşıt yok... Grevçiler yayılıyor... Günde en aşağı onbeş yirmi kilometre yürüyoruz, farkında olmadan... «İnsan gücünü» bize unutturmuştu dünya... Tekrar hatırlatıyor!

Ah Ahmet, vah Ahmet, Çilli Ahmet (Ahmet oğlum), senin yüzünden, bu içinde büyük bir şansın eseri, bulunduğum olayların tadını çıkaramıyorum... Ah Ahmet, vah Ahmet, Ankara'da beş dakika geciktirmede, çilli yüzün küçülmüş, beni nasıl camın önünde beklediğini görür gibiyim, büyüdüğün zaman yazık, sevgillerini bekleyeceğin gibi... Sen o acı çeken, o vefalı cinstensin!.. İçim nice huzursuz: Haber alamıyorum. O o kadar önemli değil. Nasıl olsa kırk tanıdığa çocukları emanet ettim... Hepsi «biz varız ya» dediler... Her biri üç günde bir beş dakka «var olsalar» yeter!..

Benden haber almıyorsunuz çocuklarım... Şimdi biliyorum ki, bir tek bomba patlasa burada, benim kafamda patlamış sanacaksınız. Bir tek kurşun atılsa, bana saplanmış zannedeceksiniz. Bir kişi yaralansa, yaralının ben olduğuma, inanacaksınız. Seven öyledir!..

Bizim gazeteler ne şekilde veriyorlar acaba buradaki olayları?... Büyütüyorlar mı, hiç'e mi indiriyorlar?... Bizim radyo ne şekilde yorumluyor acaba ve sizler evde birbirinize kuzular gibi sokulup, haberleri nasıl dinliyorsunuz?..

Elçiliğe başvursam... Orda, bir telsiz var... İçim elçilikle ilişki istemiyor. «Bütün Türkler sıhhattedir» mesajını onlar saldı... Nerden biliyorlardı? Kendi egoizmalarından başka neyle temastaydılar?... Neden biz böyle öksüzüz hep?... Neden bu öksüzlüğü tabii buluyoruz?... Fransa hükümeti, salıncaklar gibi sallanırken, dışarda bulunan Fransız uyruklara güven verici bir mesaj saldı gene: «Şu anda, dışarda bulunan bütün Fransız uyruklular, Fransız konsoloslarına başvursunlar» diye... Bize hiç böyle bir mesaj salınmadı. Kendiliğimizden elçiliğe, konsolosluga başvursak, alacağımız cevap şu, soğuk, birliksiz, dirliksiz:

«— Valla kardeşim, bizim de durumumuzu görüyorsunuz...»

Bulvar Sen Mişel'e kadar uzandım... Bizden, oturduğum Riberâ sokagından bir saat bir çeyrek sürüyor Bulvar Sen Mişel, yaya!.. Bir gün önceki sokak savaşından, kavruk ve melûl otomobil karkaslarından başka emâre yoktu...

Dizleri dışarda kızlar, saçları uzun bukleli erkekler (bunlar da talebelerdi), bir akşam önce sökülmiş olan taşları yerlerine yerleştiriyorlardı, başlarını kaldırmadan... Gene bir erkek bir kız, bir erkek, bir kız, bir erkek, bir kızdılar. Taşları elden ele geçiriyorlardı...

Filolog, Suat Sinanoğlu'nun sözleri geldi hatırıma: «Avrupa'yı gene Avrupa tamir edecek...»

Genç bukleli başlar, diz kemikleri meydana kızlar harıl harıl çalışıyorlardı...

Çok sene önce, Kayserling diye bir

Alman yazarını okumuştum. Hafif tarafları vardı, ucuz tarafları vardı, bir de gerçek tarafları vardı. Kaba maddiyatçı kuvvetlere «FORCES TELLURIQUES» adını vermişti ve diyordu ki, «Şimdilik dünyada bunlar hâkim. Fakat reaksiyonu gelecek ve çok şiddetli olacak...» İşte şimdi bu «Forces telluriques» lere, karşı-kuvvetler çıkmıştı.

Tarihin «önayak Fransası», görüşü, rahat ve refah içinde yüzen, sağlıklı içinde barınan Fransa, «önayaklığına» geçmişti...

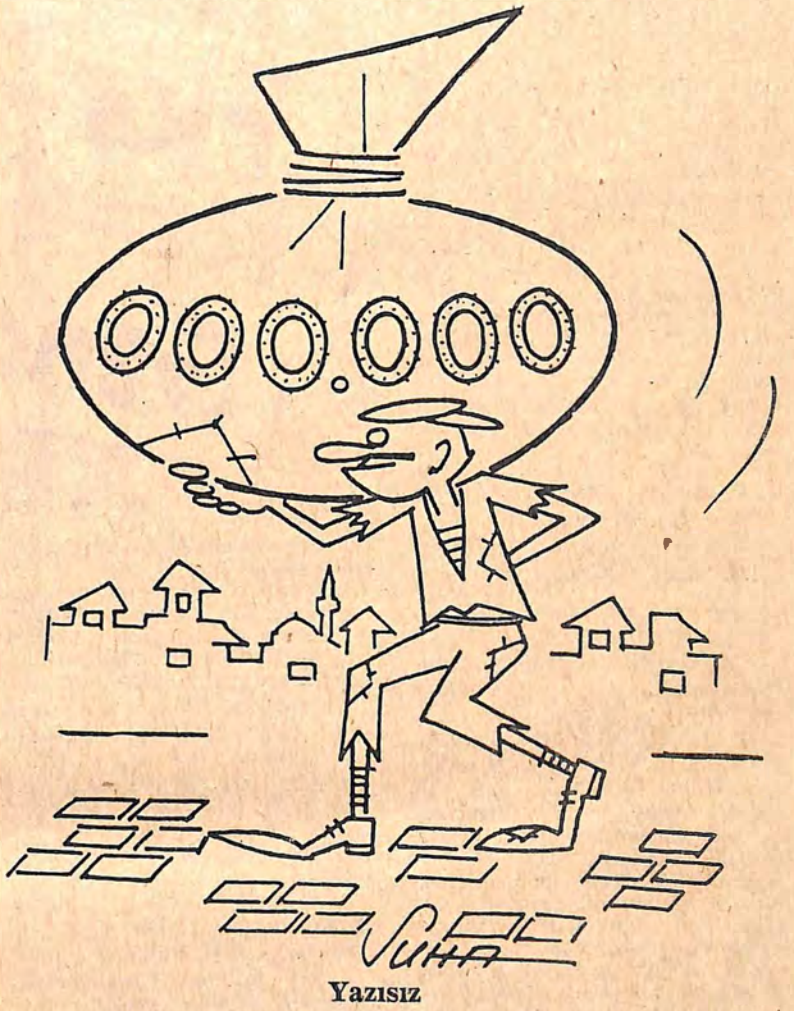
Gerçek şuydu, toplum öz değiştiyordu, bu öz değiştirmede gürültüler, patırtılar, talepler olacaktı. Talebenin talebi neydi ki?

Bunca seçkin insan yetiştiren Fransız üniversitesinde, orta çağın skolastik yollarının kalıntısı vardı...

Bir sınav meselesi vardı... Talebe, sınavın gerçek kültürü belirtmediği ve bir ölçü olmadığını iddia ediyordu...

Bir deee, bir de... Daha önemlisi vardı. Çok daha önemlisi... Dünyada düzen bozuktı... Varlıksız talebe, üniversiteden çıkınca, karaya vurmuş balığa dönüyordu. Elindeki yaldızlı diplomalar hiçbir kapıyı açmağa yetmiyordu, hattâ aralamaya bile... Yeri yoktu, toplumda... Omuz omuza, beraber dirsek çürüttüğü varlıklı talebe, üniversiteye imtiyazlı girdiği gibi, hayata da imtiyazlı giriyordu... Pederlerin fabrikaları vardı, mevkileri vardı, servetleri vardı...

Hareketin başında, zaten «fils-â-papa» lar, yâni «el bebek gül bebekler» bulunuyordu... Bunlar seneler senesi, kendi yaşlarındaki talebenin sefaletini görmüşlerdi. Kendi imti-

Yazısız

yazlarından, kendi kolaylıklarından, kendi otomobillerinden, kendi giyim kuşamlarından utanmışlardı... Ve büyüklerinin yapamadığı, bir şeyi seve seve yapıyorlardı: Yolun yarısını katetmek, yâni imtiyazlarının çoğundan vazgeçmek...

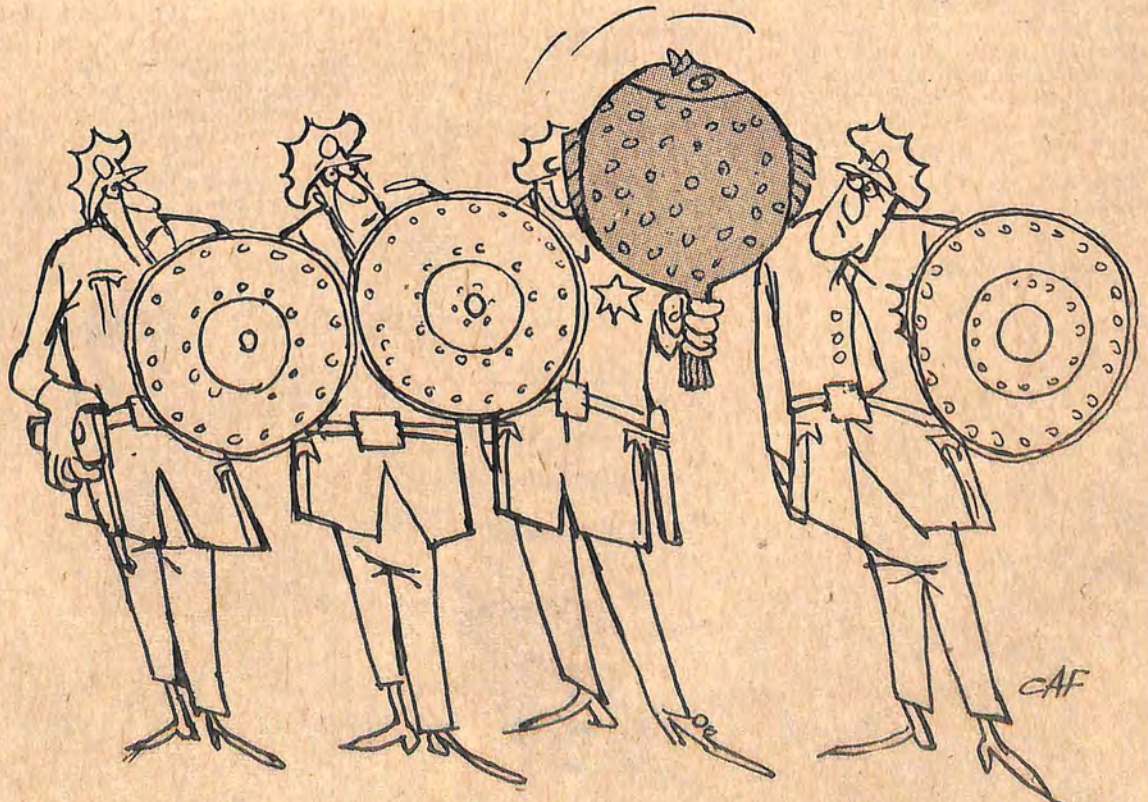
Bu bir «mutation» du, De Gaulle'nün bile itiraf ettiği gibi... Bir nevi cins değişmesi...

Dünyanın bütün toplumları gebedi!... Dünyanın yüzde doksani da, yüzde onundan dâvacı!...

Olayları biraz tersine alacağım. De Gaulle'den bahsetmek ihtiyacını duyuyorum, Fransa'nın «yalnız» adamı De Gaulle'den!

(Devamı var)

Polislere kalkan verilecek. — Gazeteler —

Yazısız

AH ÖLDÜM NİYAZI, 25 yaşlarında, orta boylu, kavruk bir delikanlıydı. Vefa'da sayacılık yapıyordu. Bekâr olmasına rağmen, anasının dizinin dibinden ayrılmazdı. Ama, son zamanlarda arkadaşları onu da kötü şaraba alıştırdılar. Şimdi, akşamları kafayı çekmeden edemiyordu. Hele pazar oldu mu, Emirgan senin, Küçüksu benim, mini eteklilerin bol olduğu yerlerde dört dönüyordu.

İşte bugün de Maşrapa Süreyya, Kapalıçarşı'da Zenneci Edip, manav Cemal, Pencüyek Tefvik, Rokoko Cevdet, İспенç Avram, hep beraber Florya'ya gitmeye karar vermişlerdi. Trenin kompartmanına sıkı sıkı yerleştiler. Niyazi bugün pek keyifliydi. Polis Recep'in dostu Şükran'ın da Florya'ya gideceğini duymuştu. Tren Sirkeci'den kalktıktan sonra, kafadarlar avaz avaz şarkıya başladılar:

Üzülme sen meleğim,
Gün olur kavuşuruz,
Ecel ayırsa bile
Mahşerde buluşuruz.

Rokoko Cevdet, coştugu için bir nâra patlattı:

— Haaaayttt!... Yaşasın be arslan delikanlılar!... Atikali canavarları nur olsun...

Tren yolcularından biri, bir satıcı, koridorun orta yerine gelip dikile-rek nutkuna başladı:

— Bir dakikamızı işgal edeceğim için çok müteessirim sayın baylar! Bir jiletle ölünceye kadar traş olmak, Alaman âlimlerini yedi sene çalıştırıp uğraştırdıktan sonra, fen bu işte muvaffakiyet üstüne muvaffakiyet kazanarak, erkek cildini kan-serden kurtarmaya muvaffak olmuş-tur efendim. Hepimiz erkeğiz... Sakal, bıyık, erkekliğin şânındandır. Fakat cemiyet hayatı ve içtimai bakımdan kibar insan, sakallı gezemeyeceği gün gibi aşikârdır. Binaenaleyh sayın baylar, cildinizi alelade jilet bıçaklarıyla tahriş etmenin zararlarını, kırk yaşına gelince buruşuk bir yüzle aynaya baktığınız vakit «Acaba niçin bu kadar ihtiyarladım?...» diyerek lânet etmenize asla ihtiyaç yoktur. Kolumbiya marka Trade Mark fabrikasının hususi surette sert sakal için imal ve hazırladığı jiletleri tercih etmeniz, büyük menfaatiniz iktizasından lâzımdır. Her insan, evlâdına han, hamam, apartman miras bırakamaz. Bir paket jilet alır, biriyi kendi traş olur. Dokuzunu da çocuklarına miras bırakır. On jilet, bir liraya... Millî Piyango bileti alanlara hitap ediyorum. Beklediğiniz servet uzakta değildir. Florya trenindedir.

İспенç Avram bu işe pek güldü:

— Ayde, diyelum bir jiletle biz traş olduk. Ama, yeride dokuz jilet

var. Yâni, dokuz çocuk yapalum senin esabına yore?...

Pencüyek Tefvik, vagonun açık penceresinden dışarıya bir tükürük attı. Yenikapı istasyonunda, demir direklerden birinin dibinde duran tombul bir kadına takıldı:

— Ablacığım, ben o talebelerin yerinde olsam, rektörlük binasını işgal edeceğime, seni işgal ederim.

Kadın, başını yana çevirdi. Duy-mamazlığa geldi. Bitişik kompartmanında ihtiyar bir kadıncağz öksürüyordu. Maşrapa Süreyya kadına seslendi:

— Valde!... Hindibağ kökü iç... Öksürüğe birebir gelir.

Rokoko Cevdet atıldı:

— Sen ona kulak asma valde... İ-çecekse, Altınbaş rakısı iç...

Zenneci Edip de lâfa karıştı:

— Valde!... Mezarcı Mahmut'un sana çok çok selâmı var. Dört kollu ile cumaya bekliyormuş seni.

Bu lâfa hepsi içerledi:

— Ayıp be Edip!... Anan yaşında kariya öyle lâf söylenir mi? İhtiyarlarla ne alıp veremediğin var?

Edip, bu sözlerle fazla aldırış etmedi:

— Öyle ihtiyarlar, senin, benim gibileri suya götürür de susuz getirir.

İспенç Avram, tarağına ince bir kâğıt takarak, mızıkça çalar gibi «Balarısı» valsine başladı. Ötekiler de yumruklarla kompartmanın tah-ta ve demirlerine vurarak tempo tutuyorlardı.

Tren Yeşilköy'den geçerken, Ah Öldüm Niyazi, balkondaki kadınlarla el etti:

— Verdiğiniz haberlerden özetler, Niyazi senin gibileri gözetler!... Çi-

lingir lâzımsa, el salla ablacığım...

Zenneci Edip Süreyya'ya döndü:

— Akşam, kaç kâğıt kaybettin?... dedi.

— Ne kaybetmesi ulan?... 120 kâğıt tırtıkladım.

Tren Florya'ya gelince hepsi indi. Manav Cemal «İlle lüküs plâja gidelim...» diye tutturdu.

Süreyya bu işe itiraz etti:

— Sen o plâjın lüküslüğüne boş-ver, dedi. İstanbul'un ne kadar yu-muşamış varsa, hepsi oraya düşüyor. Biz, şu baştaki plâja gidelim. Bizi orası başklar. Çünkü bize ne fayda varsa, bikiniden var.

— Orada aile kabinası var mı?

— Ulan, sen de Çengelköy hıyarı gibi lâkırdı ediyorsun be! Dünyanın ne kadar Hacıağzı varsa, İstanbul'a dökülür, Beyoğlu'nun ne kadar yos-ması varsa Florya'ya düşer de, bu-rada aile kabinası bulunmaz mı be?...

— İyi ya... Biz de bir aile kabina-sı tutalım.

Maşrapa Süreyya buna da itiraz etti:

— Ulan, yoksa sen de beni mi gö-züne kestirdin? Aile kabinası senin nene? Ben peştemal tutarım, sen de soyunursun. Sonra da gider, kumda oynarız.

Kafadarların yanından, ellerinde mayoları, iki Rum kıza geçti. Pencüyek Tefvik, kızları arkadan süzdü:

— Karpuz çıkmış ama, daha ka-buğu suya düşmemiz, dedi.

Nihayet Lüküs plâja geldiler. Hep-sinin birer mayosu olduğu halde Zenneci Edip, yanına mayo alma-mıştı. «Uzun donla girerim» diye tutturdu. Olurdu, olmazdı kavgasın-dan sonra, beş lira kira ile ona da

bir mayo uydurdular. Pencüyek Tefvik diyordu ki:

— Ulan, ne iyi ettik de geldik beee!... Bu kadar kız bolluğunda, insanın gözü göynü açılıyor.

Ah Öldüm Niyazi, sırtını güneşe vermiş, ayak parmaklarının arasını ovalıyordu, oradan arpa şehriyesi gi-bi kir çıkartıyordu.

Delikanlıların biraz ötesinde, sağ-da, kadınlı erkekli bir grup, kum-lara uzanmıştı. Kadınlardan biri, ku-mun üstüne yüzükoyun yatmıştı. Pencüyek Tefvik, gözüünü ondan ayır-mıyordu. Kadının vücudunu uzun u-zun süzdükten sonra, derin derin i-çini çekti. Sonra da kendi kendine «Yesin onu ninesi» diye türkü söy-lemeye başladı.

Plâjın, ayaklarını yıkayanlara ta-kunya taşıyan, kısa pantolonlu bir işçisi vardı. Kafadarların yanından geçerken, Zenneci Edip onu durdur-du:

— Hemşerim, bu plâjın girdisine, çıktısına bakan sen misin? dedi.

— Ben'im...

— Bu plâjda niye radyo çalmıyor-sunuz?

— Ona ben karışmam.

— Karışmaması var mı be?... Sen musikinin ne demek olduğunu bil-miyor musun?

Adam, elindeki takunyaları kumun üstüne bırakıp, ellerini beline dayadı:

— Neymiş bakalım musiki? dedi.

— Musiki ruhun gıdasıdır, peşte-malci!...

— Ağzını bozma arkadaş!... Ka-badaylık burada sökmek. Adamı fe-na yaparlar.

Bu lâf, kabadayılardan hepsine do-kundu. Manav Cemal yerinden fırlayarak herifin karşısına dikildi:

— Bir daha söyle! dedi.

— Ben bir defa söylerim.

— Ben de adamın dilini, pirzola demiriyle döğder de, içine capon kı-nası ekerim. Kabak yavrusu!...

Ah Öldüm Niyazi, İспенç Avram, Pencüyek Tefvik, Zenneci Edip yer-lelerinden fırladılar. Adamın üstüne çullandılar. Plâjın içi, birdenbire ka-rışverdi. Kumların üstünde yatan kadınlar, çocuklar çığlık çığığa ka-çışmaya başladılar. Düdükler öttü, ahali toplandı. Kapıdan içeriye ko-şa koşa iki polis memuru girdi. O sırada kalabalığın arasından biri i-lerledi. Kavgayı seyredenlere doğru dönerek:

— Bir dakikamızı rica edeceğim baylar!... dedi. Bir jiletle ölünceye kadar traş olmak, Alaman âlimlerini yedi sene çalıştırıp Trade Mark fab-rikasının Kolumbiya markalı...

Hasılı, pazar çok eğlenceli geçti.

Adnan VELİ

Sırt hamalı...

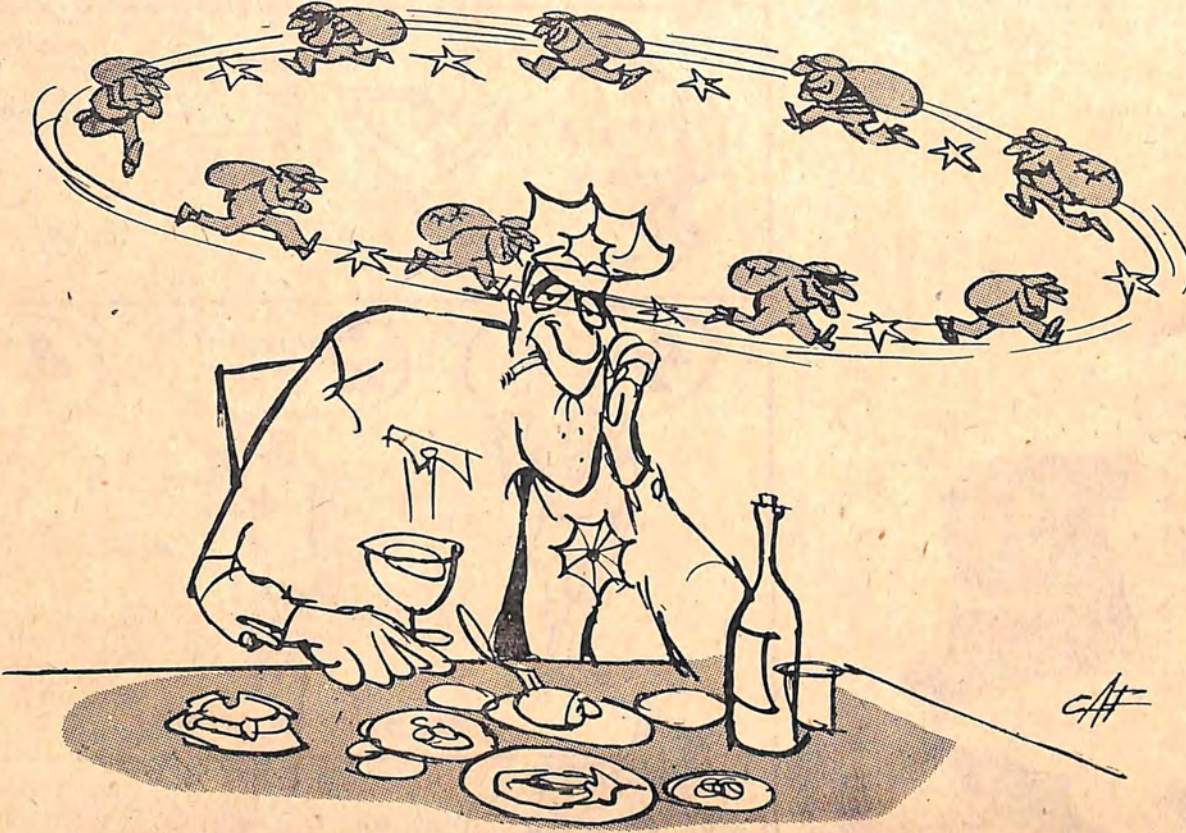
İlim hamalı...

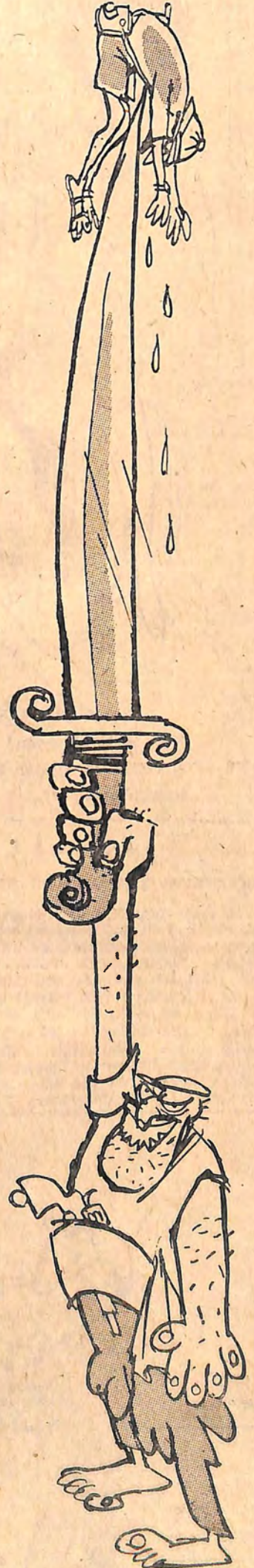
Göğüs hamalı...

Kafa hamalı!

Yazısız

Turizm kalkınması!

YEDİ

PAZARTESİ

İlk defa...

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk defa...
Bir Başbakan susuyor...
Bakanlar susuyor...
Senatörler, milletvekilleri susuyor...

Muhalefi susuyor, muvafığı susuyor.

Hele Maliye Bakanı kaçacak delik arıyor!
Nedir bunları böyle kara kara düşündüren?

Meclisteki çoğunluğu mu kaybettiriyor? Yooo!...

Seçimlerde vatandaşa yerine getiremeyeceği bazı şeyler mi vaatetti? Hayır.

Muhalefetin tutumuna mı kahretti?

Hayır, hayır, hayır!

Nasıl sus pus olmasın adamlar... Hükümetin bütün gayretine rağmen 67 yıl bütçesi, 279 milyon lira fazlalık kaydetti!

Utangları, üzüntüleri, sessizlikleri, bu artışın hesabını nasıl vereceklerinden geliyor zaar.

SALI

Ne kadar doğru

Shreveport Jurnal isimli Amerikan dergisinin bir yazarı gelmiş, görmüş ve aşağıda bazı bölümlerini okuyacağınız yazıyı kaleme almış: «İstanbul bugün 1600 yıllık mâzisine yakışan bir şehirdir.»

Öyledir evelallah.

«Büyüleyici sesler ve kokularla dolu...»

Klâkson sesleriyle, seyyar köfecilerden bahsediyor her halde.

«... Geniş bulvarların, daracık sokakların şehri... Yeni Cami

300, Ayasofya 1400 yıldan beri ayakta durmaktadır.»

Eveet. Halkımızın durumuna gelince: Bu yaşanmayacak şehirde çoktan göçüp gideceğiz ama, millet bunca yıl dişini sıkıp ayakta durmaya çalışan Yeni Cami ile Ayasofya'dan utanmaktadır!

ÇARŞAMBA

Güç iş

Başta İstanbul olmak üzere beş şehrin Belediye otobüslerinde greve gidiliyormuş.

Haydi canım sen de... Olacak iş mi yâni? Belediye otobüsü dediğin bir durak gider, iki durak gider. Sonra yolcuların arkadan dayanmaları ile yoluna devam eder. Greve otobüsle gidileceğine göre, hangi yolcu bu külfete girer?

PERŞEMBE

Sanki bizimkiler boş duruyor

Adana'lı iki arkadaş, şoförlüğü en itibarlı meslek haline getirmek için bir teşkilât kurmuşlar.

Güzel, güzel ya, okuduk da Adana'lı şoförlerle, bizim İstanbul şoförleri arasında önemli bir fark bulamadık.

Onların şoförleri apoletli, bizimkiler bol paça, yumurta topuk, yelekli.

Onlar, arabalarına müşteri binerken «Buyrun efendim» diyor, bizimkiler, «Çabuk atla ulan!» diye en tatlı sesleriyle müşteriyi buyur ediyor.

Onlar, müşteri inerken iyi işler diliyor, bizimkiler, «Vereceğin alt ucu elli kuruş, kapıyı kıracağsın bel!» diye veriyor.

Onlar, şehrin neresine giderse gitsinler müşteriden beş lira istiyor, bizimkilere cüzdanı teslim etmek yetmiyor!

Ne var ki orası Adana, burası

GÜN

Türkiye'nin en büyük kenti. Bizimkiler şoförlüğü kaptırdılarsa da, Adana'lı meslektaşlarına kaptırmazlar ki bu nezaketi!

CUMA

Bir yanlışlık var

Bir yandan gazeteler çeşme başlarında su yüzünden çıkan kavgaları, yaralama olaylarını yazarken, bir yandan da ilgililer fetva veriyor: «İstanbul'da fert başına her gün 123 litre su veriliyor.»

Şunun doğrusunu söyleyenize Allah'a şükür. Çünkü İstanbul'da su uğruna her gün en az bir kaç gazi veriliyor!

CUMARTESİ

Dokuzuncu gün

Öğrenci hareketleriyle ilgili bir konuşma yapan Erim, «Bu, genç kuşağın patlamasıdır» demiş.

Hayret vallahi... Öğretim üleriyle, Milli Eğitim Bakanını muhatap alan öğrencilerin parolası «İlkokuldan üniversiteye kadar devrim».

Sesi çıkan politikacı Nihat Erim!

PAZAR

Nerde o günler?

Ayaş'ın geleneksel dut bayramı kutlanmış.

Bu bayramların bir özelliği de, para vermeden isteyenin istediği kadar yiyebilmesidir.

Bir eksiği ile şimdilik pek çok bayramlarımız var.

Yoğurt bayramı, karpuz bayramı, şeftali bayramı, üzüm bayramı, dut bayramı.

Eti de kurbandan kurbanı idare ettiğimize göre, sebze için bilmem nasıl kandırmalı kabızmaları...

- Niye giyinmiyorsun?
- Nişanlım ne giysem beğenmiyor... Hep, çıkar şunu üzerinden diyor!...

İNGİLTERE NOTLARI

Şampanya şişesini kim patlatacak?

İngiltere'nin en büyük otomobil fabrikalarından birinde, 183 dşemeci kadın işçi grev yaptı geçenlerde... Onlar grev yapınca otomobillerin tamamlanması mümkün olmadığından, fabrikada bütün istihlal durdu ve 15.000 kadar işçi, işine devam edemez oldu.

Geçen ay başka bir grev de, Londra'nın güney bö.şesi doklarında 300 vinç işçisinin girdiği grevdi. Bu yüzden bütün tahmil-tahliye işleri duruyor ve limandaki tıkanıklık, gerilere doğru tesir ede ede, memleketteki yüzbinlerce işçinin çalışmasını durduruyor.

Grevler alanında öyle garip hâdiseler oluyor ki, inanın, bazı hallerde, otomobil fabrikasının çıkış yerindeki kapıyı sadece bir düğmeye basmakla açan bir kaç işçi grev yaptı diye, binlerce otomobil içerde kalıyor.

Bunların haline bakınca, kapalı kalan geçit yeri, insana, hürriyetin indirdiği bir demirperde gibi gözüküyor.

Hürriyet sınırlarını öyle aşırı bir hadde vâdirmişler ki, düşünün, dev gibi bir transatlantik yapıyorlar, sonra, onu, rekabet dünyasının sularına bir an önce salmaları gerekirken sırf şampanya şişesini patlatacak işçi grev yaptı diye denize indiremiyorlar.

Merhaba Temmuz

Gece kısa, gün uzun... Sür keyfini Temmuzun... Elmas kadar hükmü var şimdi bir parça buzun. Çoktan denize düştü kabukları karpuzun; Mayo aldı yerini pantolonun, blüzun...

Sür keyfini Temmuzun!

Karadeniz, Akdeniz... Tertemiz, berrak deniz... Ya Ege?... Hamam gibi, suları sıcak deniz. Kıyıda güzellere açıyor kucak deniz: Bir tabii plajdır üç yönü yurdumuzun...

Sür keyfini Temmuzun!

Köye gidelim biraz... Şehirlerde durulmaz... Güneyde geçirelim tatilimizi bu yaz. Manavgat şelâlesi: Köpükleri bembeyaz... Su başında gel kızart, varsa yağlı bir kuzun...

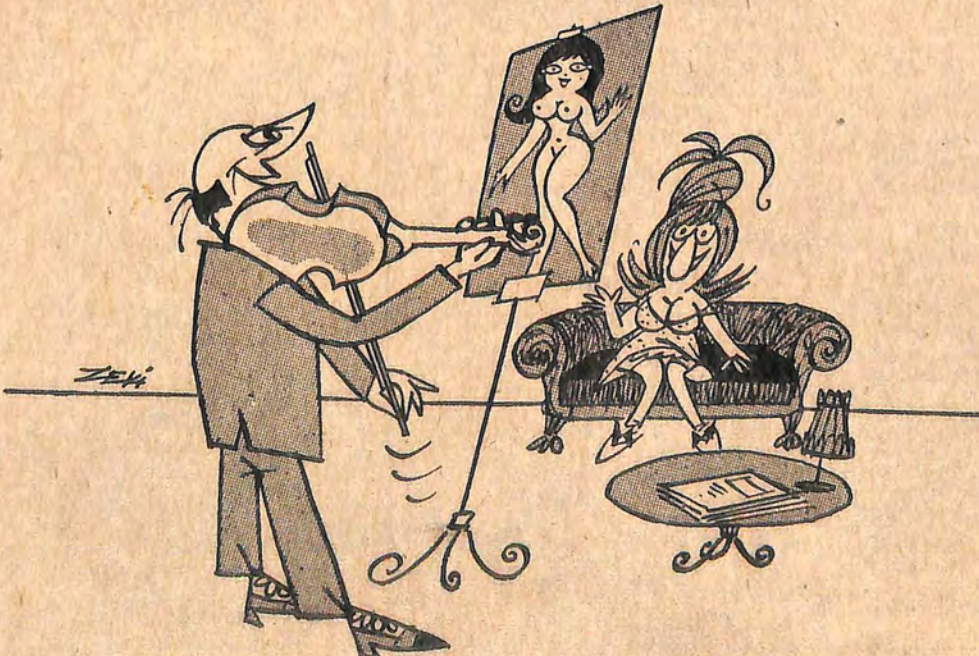
Sür keyfini Temmuzun!

Dolmuş turistler kampa... Rastlarsın çok mocampa... Lüks oteller arama... Motel bulursan, rampa. Alanya'yı edemem ben cennetle trampa... Anamur'da, bu ayda, hevengine bak muzun...

Sür keyfini Temmuzun!

Bu yaz bız, en iyisi, seçelim Marmaris'i: Çeşit çeşit balıklar: Lüfer, barbunya, pisi... Bir kadeh... Hazır tepsi... Var mezelerin hepsi... Tadına doyum olmaz mübarek istakozun...

Sür keyfini Temmuzun!

— Çal kocacığım, çal... Çok nefis bir parça bu!

— Kocasına boykot çekmiş... Şimdi birinin çıkıp da işgal etmesini bekliyor!..

NECDİT RÜŞTÜ EFE

Turist ayak basalı, hayat bulmuş kumsalı...
Çamlık renk renk çiçekler mehtap peri masalı.
Uzaklardan gelenler ama biraz tasalı:
Mümkünse bir otel bul, arayıp uzun uzun;
Sür keyfini Temmuzun!

Tanrı çok hoş yaratmış... Kullar buna ne katmış?
Hiçbir şey... Bakımsızlık kıyıları kuşatmış,
Bizi ihmal, taassup zevkten mahrum yaşatmış.
Yoktur bazan aşçı da... Varsa ekmeğin, tuzun
Sür keyfini Temmuzun!

Gerçi tabiat güzel... Yazın rüyaya bedel...
Ama yardım etmemiş ona yapıcı bir el.
Kumsaldan içeri gel, dar sokaklara yönel,
Sen o zaman, içinde süprüntünün molozun
Sür keyfini Temmuzun!

Hep katile katile, turist gelir nâfile...
Otel değil, bulamaz köylerde çadır bile.
Git, başvurma Vekile... Çekilir mi bu çile?
Yat... En âlâ döşektir toprağı yurdumuzun;
Sür keyfini Temmuzun!

Böyle yaptı galiba, ilk turist, Âdem Baba:
Gök kubbenin altında, çek sırtına bir aba,
Yere kıvrıl... Hilton'da bu zevk var mı acaba?
Seherde aç gözünü nârasıyla horozun...
Sür zevkini Temmuzun!

İNGİLTERE NOTLARI

Meydana çıkarılan tarihi eserler!

Son öğrenci hâdiseleri sırasında Ankara'da Üniversiteye giremeyen profesörlerin fakülte binası karşısındaki bir kiraathanede oturdukları yazılıydı gazetelerimizde.

Düşündüm de, Tıp profesörünün hastahanelerde halka bakacağı yerde muayenehanesinde muayyen kişilere bakması, Hukuk profesörünün memleketin hak-hukuk problemleriyle ilgileneceği yerde paralı bir kaç kişinin davasını üzerine alması, Dil-Tarih profesörünün dert döke döke dili kuruyan ve günlük hayatında kök söken insanlarımızın meselele-

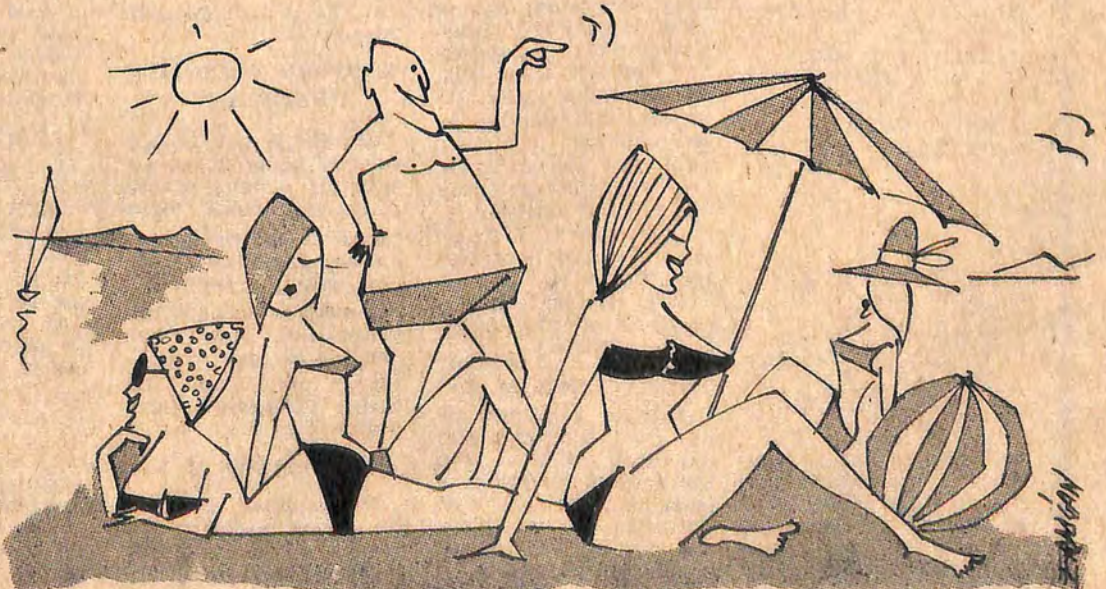
rine eğileceği yerde binlerce yıl öncesinin dillerine ait köklerle uğraşması dolayısıyla, zaman ve mekân bakımından, halktan çok uzaklaşmaları üzerine, kiraathane önündekiler içerdeki profesörleri «Meydana çıkarılmış tarihi eserler» gözüyle mi seyretiler dersiniz?..

Arşimed ve Sadun Boro

Ne demiş Arşimed?... Bana, bir istinat noktası verin, size dünyayı kaldırayım.

Evet, şimdi Sadun Boro olayından sonra, ben de şunu söylüyorum işte:

— Bana bir yelkenli verin, size, Türkiye'yi ayağa kaldırayım. Reşit AŞÇIOĞLU

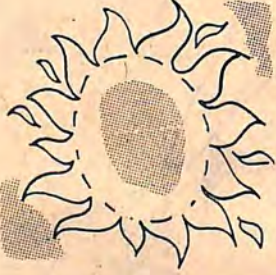

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

GÜNEŞ NE ZAMAN SÖNECEK?

Beylerbeyi'nden Macit Sendor'un bu sorusuna cevap vermek gayet güçtür. Ama gene biz ilmen bir cevap vereceğiz. Bir miktar sinirlerinizi gereceğiz... Efendim... Güneş 56 milyar sene sonra sönecek ve söndükten sonra bir miktar dönecektir. Güneşte aliminyum enerjisi ve azot miktarı höpürükçü olduğu zaman mikronlar antiparla birleşip iyonizasyon haline gelecek ve netice tahminlerin fevkinde olacaktır.

Cevabımızdan bir şey anlamadıysa önemi yok. Çünkü bu so-

İnanmazsan inanma!

İlmin sonu yoktur derler... Yastıklar minderler... Bize gelen bir sürü mektuplarda ilmi bazı sorularla karşılaştık. Onun için bu soruları ilmi heyetimizden Sıtkı Ammasıkı büyük bir ciddiyetle cevaplandırmaktadır...

runuzun cevabını başka türlü veremezdik...

HAVA SIVI OLAMAZ MI?

Bu soruyu sorup da kimliğini açıklamayan arkadaşta bozulmak elde değil... Hava tabii sıvı olur. Buna havagazi derler. Havagazi esasında sıvıdır. Fakat gaz idaresi bize bunu gaz diye yutturur. Bunun böyle olduğunu herkes bilir. Bir sen mi bilmiyordun?... İşte öğrendin. Ükalâlığınızın cevabını aldınız mı şimdi?... Hıyar sen de...

YA DÜNYA YUVARLAK DEĞİLSE...

Sayın bayan Nebahat... Zaten bizde kabahat ki size cevap veriyoruz... Dünyanın yuvarlak olduğunu herkes bilir... Bunun böyle olduğunu ilk önce büyük âlim Recalzâde Ekrem bey ispat

etmiş ve bu yüzden iki sene Musul'a sürgüne gitmişti. Dünya bir Bodrum mandalinasına benzer... İki tarafı basık ortası biraz kabarıktır. Nerden bakılırsa yuvarlak görünür. Dünyanın yuvarlak olduğunu ispat etmek için, elinize bir ip alın... İpi belinize bağlayıp koşmaya başlayın. Arkanıza bakarak koşun... O zaman i-pin ne olduğunu görürsünüz?... Cevap verin bakayım. Cevap veremezsiniz tabii... Çünkü dünya yuvarlaktır... Şimdi anladınız mı?...

ATEŞ NİÇİN YAKAR?

Çünkü ateşin içinde oksijen buharı ve bir miktar karabiber vardır. Oksijen parlaklığı, biber de yakmayı verir... Onun için ateş yakar. Ateş söndüğü zaman yakmaz... Tamam mı?...

İNSANDA KAÇ HÜCRE VAR?

Selâmi bey bu sorunuza cevap vermemek lâzım. Çünkü bunu herkes bilir ki bir insanda 65 milyar hücre ve bir o kadar oda vardır. Hücreler dokuları, dokular da mafsalları, mafsallar kemikleri, kemikler, sinirleri, sinirler de damarları meydana getirir... İşte hücreler bunların içinde bulunup içleri su doludur... Her nefes almışta bu su değişip

yerine taze su girer. Bu ameliye-ye aksentalasyon naturel derler...

Ağbiciğim,

Şu anda haleti ruhiyemin nerelerde olduğunu bilemezsin... Şu diyarı gurbette, önümde rakım ve iki çeşit mezemle gözlerim nemli denize dalıp çıkıyorum... Neden sizlerden kaçtım?... Çünkü çok açtım... Babam olacak herifin lâflarına bakıp memur olamazdım. Çünkü ben sanata âşıkım... Denizler, havalar, karalar için yaratılmış bir genci harcamaya kalkan adama baba mı derler?... O ağızları enayiler yerler... Şimdi Bodrum'un mavi denizine karşı içip içip ağlıyorum... İşte ö-nüm-den iki kız geçti... Sarışın olanı Nalân'a ne kadar benziyor... Nalân Nalân diye inledim... Birden yandaki kahvenin pikabından gelen sesleri dinledim... «Oselemio» çalıyor... Ağbi... Hani iki kızı seninle Yakacak'a atmıştık da ben bir tarafta, sen bir tarafta idare etmiştik... Ulan ne dalga be... Ne günlerdi onlar... Sonra sen o kızı aldın... Ama ben ala-

HAZİN BİR MEKTUP

madım ve kendimi uzaklara attım... Hayat işte, idare et... Ah ağbi ah... Hayat benim için artık bir mâzide kalan hâtıra oldu... Sana son yazdığım şiirimi gönderiyorum, oku da zihnin açılın ve şu garip kardeşinin düştüğü muazzam heyecanlı hayatı anla... Uyuma...

UZAKLARDAN SESLENİŞ

Bir rakı kadehinde görüyorum mâzimi... Taze Barbunya balığından bile fayda yok... Deniz hışır hışır sahilleri vururken Çek bir duble daha diyerekten içiyorum... Meselâ...

Sen, yahut o... Belki de başkası... Dinle ağbi hayatın yoktur şakası... Ben şimdi duman olmuşum ucuyorum, Fazla konuştuk, artık müsaadenle susuyorum... Selâm benden herkese, annadın mı?... Bu şiir de burda biter, Hüsnü kafayı bulmaya gider...

İşte şiirimdeki hakikat bu... Mektubuma burada son veriyorum... Elveda hâtıralar... Eyvallah ağbiciğim...

Kardeşin, uzaklarda kalan Hüsnü Yalnızkafa

KADIKÖY'DEN OSMAN YENİGERDEK:

Düğününüzde davetimize geldiği halde size hediye getirmeyen otuz senelik arkadaşınız Burhanettin'i çalıştığı marangoz atölyesinde bulduk. Kendisine yaptığının çok ayıp olduğunu ve size bir hediye alması lazım geldiğini söyledik... Fakat o hediyeyi aldığını ve düğünde uzun boylu birine verdiğini söy-

ledi. O uzun boylu herifi bulduk, kayınbiraderinizmiş. Arkadaşınızın getirdiği masa saatini satmış ve parasıyla da kafayı bulmuş. Onu da yanımıza a-

Jet servis

Yayınladığımız Jet Servis yazısı çok ilgi gördüğünden ve vatandaşların daha halledilecek dâvaları bulunduğundan gene Jet Servisi faaliyete geçirdik. Cevaplar aşağıdadır... İlgili kimseler okuyup ferahlasın...

larak saati sattığı eskiciye gittik ve saati geri vermesini söyledik. Fakat vermek istemedi. İtiraz edince birbirimize girdik. Eskicinin arkadaşları ve bizim aramızda çıkan kavgada beş kişi yaralandı. Saat bu arada yere düşüp kırıldı. Fakat servisimiz onu tamire verdi. Yarın gidip onu tamirci Şevket'ten alabilirsiniz.

NOT: (Biz bu arada nezaretteyiz, gelip bizi de kefaletle kurtarın.)

SÜTLÜCE'DEN M. C.

Denizde kulağınza kaçan suyu çıkartmak için sizi sabah evinizden alıp bir arabaya bindirdik ve kulak mütehassısı Yaşar Özkulak'a götürüp kulağınızı yıkattık... Sonra sizi evinize götürüp teslim et-

tik... Yoksa farkında değil misiniz?...

RAMİ'DEN FAHRETTİN HAZIRLAN:

Geçenlerde sizi Hasköy yolunda ısran kuduz köpeği bir haftalık aramadan sonra bulduk. Fakat köpek sizi ısırmadığını iddia etti. Kendisini yakalayıp kuduz muayenesi için hastaneye sevkederken hepimizi ısırdı. Fakat zorla onu bir arabaya atıp götürdük. Temiz çıktı. Yarın Kuduz Hastanesine gidin, sizden özür dileyecek.

ÜSKÜDAR'DAN M. K.

Tunusbağında geçenlerde otobüs beklerken sizi gördüğü halde durmayan otobüsü Kadıköy Pilianton-

luğunda bulduk. Şoförle konuştuk, sizi görmediğini söyledi. Yarın aynı saatte orada bulunun geçerken durup sizi alacak...

BEBEK'TEN AYTEN SENİNİM:

Üzülmeyin... Sizi arabasına alıp Kilyos sırtlarına götürüp aldatan ve sonra sizi İstinye'de bırakıp kaçan genci çalıştığı lokantada bulduk. Garsonmuş ve patronunun arabasını çalmış. Size kendini bestekar olarak tanıtmış da palavra. Patronun yanında ağzına biber koyduk. Yarın lokantaya gidin, hem sizden özür dileyecek hem de kendi eliyle size servis yapacak. Para da vermeyin, biz verdik. Estâğfurullah...

AYAKSPOR'DAN SELÂHATTİN ŞUTAT:

Tekmegücü maçında size tekme atıp komaya sokan Tekmegüçlü sağbek Tahsin'i antrenmanda bulduk. O tekmeyle bilerek atmadığını söyledi. Fakat biz ısrar edince itiraz etti. Yarın onlarla yapılacak maçta oynayın ve siz de ona tekme atın. Sesini çıkarmıyacak. Fakat kafa atarsa karışmayız.

NOT: Gönderilen mektupları sıraya koyduk. Biri almış. Lütfen alan getirip sıraya koysun. Yoksa yakalarsak fena yaparız.

JET SERVİS'E: Mektupları alını bulduk. Elin-den mektupları alıp sıraya koyduk. Sıradan gidip alın. Ne haber?... Yaaaa...

Beypazarı'nda

Türkiye'yi karış karış taniyorum, diye içimden böbürlenirim, halbuki bazan burnumdakinin ucunu tanımam Akbabam...

Beypazarı için de öyle oldu... Oranın C.H.P. Kadınlar Kolu Başkanı Vahide hanım, bana, «Sizi Beypazarı'na götürüyüm» dedi. Gittik...

Eskiden Beypazarı'nda Ankara'nın beyleri oturmuş. Evler rahat, gün görmüş, varlıklı kaba evleri. Yeşillik bol... Çarşısı, lokantası, kendine göre her şeyi var. Bir şeyi yok: Güleçliği... İnsan, bunca şirin yerde, insanlarda da şirinlik arıyor...

Sıkı durun... Ve duysunlar, öfkeleninler diye yazıyorum... Öfke iyi şeydir Akbabam. Her şey öfkeyle başlar!...

Sokaklarda kadınlar vardı, çarşamba oranın pazar günümüştü. Her halde kadınlardan, çünkü, siyah beyaz veya bal rengi siyah desenli yazmaların altından, çift değil, tek gözlerini görüyordum... Çift gözle bakmak hafiflik sayılır, halbuki ben, hayata bakmak için çift gözü bile az bulurum, yüz göz isterim, bin göz isterim!...

Vücutları da, yaşları da belirsizdi... Hepsinin ayaklarında şalvarlar vardı, bol. Ööyle bakıyorlardı size, sessiz ve hareket-siz...

Yahu, bu Başkent'in yüz kilometre ötesindeydi ancak!...

Yemek saatiydi. Böyle küçük yerlerde yemek gösterişsizdir, ama lezzetlidir. Hile hu'dadan temizdir... Yemişçilerin önünde sepet sepet kirazlar, dutlar duruyordu... Ucuuz!...

Bir karayağzı erkek grubuna: «— Lokanta nerde?» dedik.

Karayağzı erkek grubu başını çevirdi. Öyle çıplak kollu gacolarla lâkırdı edilmezdi, günde, güneşte!... Zaten bir ihtiyar bizim halimize bakmış bakmış, minibus değiştirmeyi faziletine ve ciddiyetine daha uygun bulmuştu. Yahu burası Başkent'ten ancak yüz kilometre ötedeydi...

ALİ EFENDİ VE BERRİN

Bu atmosferle gamlanırken, bazı dostlarımız, 15-20 kilometre ötedeki bağa götürdüler. Ali efendinin başına...

Dutlar yerlere kadar, dallarında, selâm vericesine sarkıyordu... Yanlarında kiraz dalları daha da devrikti... Yere yatıp, dudaklarla, ağaçtan kiraz yemek

mümkündü... Ceviz ağaçları ak toprağı gölgeliyordu. Su, gâh akıyordu, gâh durduruluyordu, bütün komşu bağlara yetsin diye...

Ali efendi, güneşten kavruk, Cengiz Han sülâlesinden birine benziyordu. Kırışıklar dahi gülekti gözlerinin kenarında... Bizi buyur etti. Evinin bütün kadınlarını hizmetimize koşturdu... Güzel ve yıpranmış toprak kadınlarıydı bunlar, dünyaya dert için gelmiş, metin ve vakur... Buranın köylerinin insanların çoğu, başaklar gibi sarışın... Fırtınasız mavi göller gibi bakışlarla!...

Yerlere kilimler serildi. Kilimler yastıklarla döşendi. Karncalar, itelendi, ellerin tersiyle... Sofralar kuruldu. Sofralar kaldı-

Plaj Güzeli Yarışması

No: 4 - Moda plajı güzeli MÜJGÂN ŞENMODA

BOY: 1.78

KİLO: 68

GÖĞÜS: 98

KALÇA: 99

BEL: 46

GÖZ: Yeşil.

Saçlar: Kızıl kahve rengi.

SEVDİĞİ YEMEK: Bonfile.

SEVDİĞİ ARTİSTLER: Jane Fonda — Jerry Levis. Yerli sevmiyor.

KİMİN YERİNDE OLMAK İSTER: Bilhassa kendi yerinde.

Müjgân Şenmoda Moda'da doğmuş, Moda'da büyümüş, gene Moda'da denize girmiş ve bütün ömrü Moda'da modayı takip ederek geçmiştir. Dame de Sion'un ikisinden ayrılmış, hafif Fransızca paralar. Babası ithalatçı, annesi pokerci. Erkek kardeşi Hippy, küçük kız kardeşi miky'e benzeyen ve günde iki tostla idare eden; bütün yaz, Moda plajında kendisi gibi çöp kılıklı oğlanlarla denize girip çıkan, Haziranın ilk haftasında simsiyah bir renk alan, arada bir deniz kızağına binerek Kalamış koyunda geçen vapurlara fiyaka yapan, akşamları arkadaş grubuyla Caddebostan'a gidip ikilere kadar votkallı bira içip çılgınca dans eden modern tipli bir kızdır...

Müjgân'ın kısa adı Müji olup realist gençlik temsilcilerindendir... Şimdiye kadar Moda'nın bütün yakışıklı oğlanlarıyla neşesini bulmuş fakat aşk üzerine hiçbir numaraya girmemiştir... O, kendi deyimiyle «Sevmez, sadece hayatını yaşar...»

Müjgân ŞENMODA

Günün yirmi dört saatinin yirmi saatini evden dışarda geçiren Müji, annesini ve babasını pek az görür... Za-

ten onların da kendi hayatını yaşadıklarını kabul eder... Evdeki partilerde arkadaşlarına kendi eliyle yaptığı kekleri ikram eder ve onların arada bir midelerinin bozulmasına azami dikkat eder... Müjgân, plaja saat onda gelip 34 numaralı kabinde erkek arkadaşlarının yanında soyunur... Kabineden maykajını tazelemeden çıkmaz. Yanında daima dört mayo taşır ve her on beş dakikada bir mayo değiştirir... Onun için, onun kabinesinin yanındaki kabineler, plajın en pahalı kabineleridir...

Müjgân akşama kadar kumda yapıp sadece akşam üstü iki dakika denize girer... Denize gireceği saatte denizde beşbin kadar oğlan peydahlanır... Müjgân yüzlerce erkeğin arasında emniyet içinde yüzmeye bayılır. Fakat suratı daima asıktır... Arada bir dipten gelen el temaslarna aldırılmaz, bunu plajın tabii âdetlerinden sayar... Müjgân, mayolarının çeşidi ile Moda'da haklı bir sükse yapmıştır... Babasına her mevsim Avrupa'da son çıkan mayolardan elli kadar ısmarlar... Müjgân'ın arada bir kırlangıç atlaması da meşhurdur... Fakat bir seferinde ters dönmüş ve kendini bıyıklı ve kılı vücutlu bir erkeğin kollarında bulmuştur... İşte o günden beri Müji paça yemez... Müjgân'ın son günlerde sarışın bir gençle plaja birlikte gelmesi protestolara sebep olmuştur... Müjgân, Plaj Güzeli Müsabakasını kazanacağına dair arkadaşlarıyla bir ziyafetine iddiaya girmiştir... Tabii bu onun kuruntusu bakalım kazanacak mı?... Onu okuyucularımız bilir...

rıldı. Bereket gibi patır patır yağan dutlar silkindi, ak çarşafılarına...

Bunlar Selçukilerin torunları diye düşündüm, bu efendilik ondan!...

Randevum vardı şehirde. Kadınların en yaşlısına:

«— İşim var şehirde» dedim, «gitmeliyim...»

Cevabı, sultani bir cevaptı:

«— Mademki gelecektin, işini görüp geleysin...»

Sonra beni Berrin'le tanıştırdılar. Berrin, bir aylık ufak bir buzağıydı. Mavi gözleri vardı, hâreli. Pastel vizon rengindeydi. Daha fazla bir küçük ceylânı andırıyordu... Her şeyin küçüğü ne şirindir...

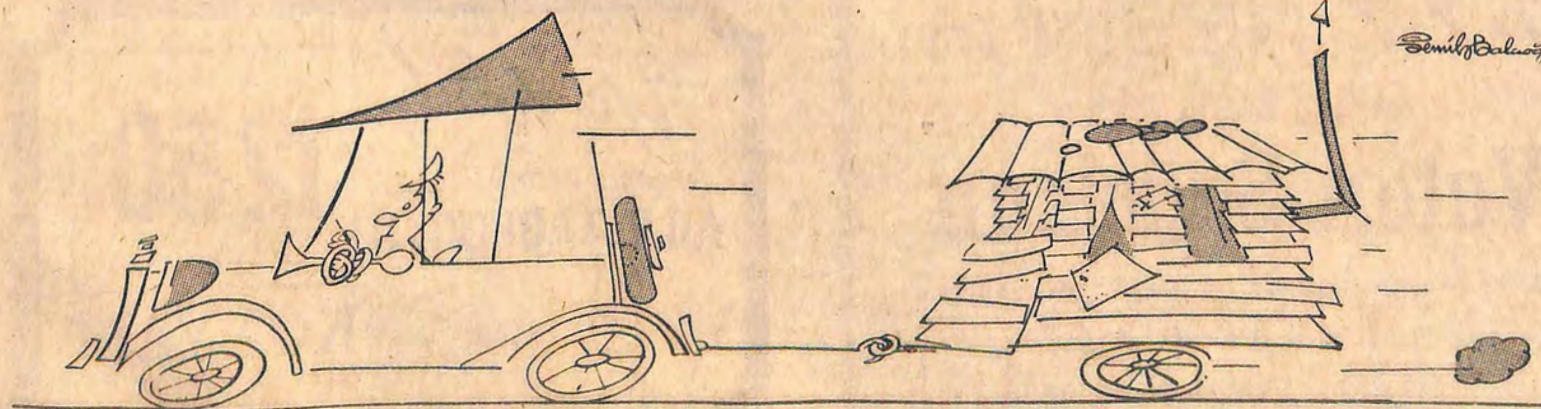
Düşündüm Akbabam, turistik yönden... Buraları cennet, ama cennete giden yol gerek...

Düşündüm Akbabam, insanlık yönünden, şu Ali efendinin, şu Ali efendilerin yüzü suyu hürmetine duruyoruz ayakta... Bütün çarpıklıklarımıza, bütün çürük-lüklerimize rağmen diye...

Dönüşte, tek gözlü kadınlar, bize donuk donuk bakıyorlardı gene, sargılarının aralığında... Karayağzı erkekler de bize bakıyorlardı, küçümser gözleri kısa kollu elbiselerimize takılı konca konca!...

Ve Başkent'ten yüz kilometre uzaktaydık Akbabam, sadece yüz kilometre...

Nimet ARZIK

Hani, okuduğum romanlar bütün bu gibi şeyler tesadüflerle doludur. Meselâ, romanın tam burasında, bir arkadaşınla karşılaşırsın... Eski, çok eski bir arkadaş... Ama benim arkadaşım yok ki... Ya Sabahat ablam... Tamam...

— Sen ha!...
— Sen ha!...
— Sen...
— Sabahat abla!
— Çok değişmişsin.
— Sen de çok değişmişsin.
— Yatacak yerin yok mu?
— Yok!...
— Gel benimle!... Ah ne kadar özledim seni bilsen!...
Biri yanımda durdu:
— Ne konuşuyorsun sen .kendi kendine arkadaş? dedi.
— Sana ne?

Yürüdüm... Şehir arkamda kaldı... İyice uzaklaşmalıyım şehirden, polislerden... Polislerin gözleri dürbündür... Görürler...
Yanımdan geçen kamyonu el salladım. Durdu. Adam sandı beni zahir:

— Nereye? diye sordu şoför.
— İleriye, daima ileriye, dedim.
— (.....) köyüne mi?
— Evet!... Oraya varmadan biraz önce.

— Bin!
— Ama param yok ha!
— Bin ulan!
Bindim...
— Merhaba.
— Merhaba.
— Nerelisin?

Nereliyim deyim? Şuralıyım, buralıyım, sanki insanı değiştiren bir şey...

— (.....) liyim.
— Şimdi nereye gidiyorsun?
Hiç otele denir mi?
— İlerde bir işim var.
— Ne işi?

Eee, seni de be, iki adım ayakımıza yerden kestini diye, sana bütün hayatınızın romanını anlatacak de-ğiliz ya.

— Hi, ne işi?
Atalım mı, atalım:
— Drakon işi.
— Nedir o drakon?
— Kanun.
— Çalgıcı mısın?

— Yok canım. Bu Drakon reform yapmış.

— Ne reformu? Toprak reformuy-sa, yaş o iş arkadaş. Neden der-sen...

Adam unuttu bana sorduğunu si-yasetin içine dalınca. Anlattı, gazla-dı, anlattı, gazladı...

— Durdur burada, dedim.
— Niye?
— İneceğim.
— Geldik mi dediğin yere?
— Geçtik bile.
— Ama burada in cin yok!
— Olmasın... Benim ne inlerle, ne de cinlerle işim var.
— Eh, sen bilirsin arkadaş! Siga-ra?

SİPA

MUZAFFER İZGÜ

— İçmem.
— Yak yak!
Yaktım...
— Güle güle!

Araba gazlayıp gitti. Ben de yıl-dızların ışığında ilk tarlaya daldım. Tarla pek yumuşak değildi ama, ol-sun... Aışkınız böyle şeylere. Hiç ol-mazsa emin... Başımı bir tümseğe koyup uzandım. Yıldızları seyredi-yorum. Aman, ne de çok yıldız var gökyüzünde? Eğer bunların her bi-ri hakikaten dünya ise, o zaman şu kâinat çok dertli insan var... Her yıldızda bin tane olsa, hayır, bir milyon, yüz milyon, o da değil, bir milyar... O kadar da yıldız? Çarp-zarp!... Yıkılım şu kâinatı daha iyi be! Madem kâinatın, insanların mutlu kıl, madem insanların mutlu değil, yak yık şu kâinatı...
Hayır... Yarın gelmeyeceğim bu-roya!... Yağma yok!... Benim diğer insanlardan ne farkım var? Bir dam altı bulacağım...

O kararlı uyudum. Sabahleyin u-yandığımda güneş hayli yükselmiş-ti. Yola çıktım, yürümeye başladım. Yol uzadıkça, o geniş ayakkabılar ayağımı vurmağa başladı. 39 oldu, 38 oldu... Çıkardım... İplerinden bağlayıp, boynuma geçirdim.

«Ankara'nın taşına bak Gözlerimin yaşına bak!»
Askerlik yapmadım ama, esash yürüyorum... İnat ettim, el kaldır-mayacağım gelen geçen arabalara... Canım hiç de roman anlatmak iste-miyor. Hay ulan kamyoncu be, am-ma götürmüşün beni be!... Vay ye-re gireydi senin o reformun.

Öyleye yakın girdim şehire...

— Heey!... Fatih geliyoor!... A-çın kapıları!... Yıkın surları!... Za-ğanos Paşam, Hamza Paşam, Mah-mut Paşam, Karaca Paşam neredesiniz? Hücum!.. Sağ ulüfecilerim, sol ulüfecilerim, silâhtarlarım, sipahile-rim!... Marş marş!...

Evet, fethettim bu şehri! Bu gü-zel şehri. Güzel şehir, büyük şehir, benden haberin var mı acaba? Cöl-de bir kum tanesi, denizde bir dam-la su, ve bu şehirde bir Sipahı... Ha varsın, ha yoksun Sipahı bu şehir için. Hiçbir şey farketmez. Hattâ, bu koskoca vatan içinde... Kafa ko-çanın yok, ikâmetgâhın yok, işin yok, gücün yok... Ama, polisler için varsın. Dikkatli ol Sipahı, varsın on-lar için... Onlara görünmemeğe bak, beri dur onlardan...

Gecekonduyla beraber şehir baş-ladı. Susadım. Gecekonduyun göl-gesinde oturan bir genç kızdan su istedim. Duymamazlıktan geldi. Çıp-lak kafama, sonra 45 numara ayak-kabılarıma baktı, güldü... Varsın

gülsün... Gülsün bu fakir insanlar...

— Su, dedim tekrar.
— Su mu? diye sordu.
— Evet, su.
— Bekle biraz!
Bir tas suyla çıktı geldi:

— Al iç!
Teşekkür ettim kıza. Yürüdüm... Öğle geçeli nice oluyor, benim kar-nım aç. Yorgunluk bir yandan, mi-demin feryadı bir yandan, çöktüm kaldım bir ilkokulun kapısına... Gö-züm ayakkabılarıma ilişti. Evet, faz-lalıktı bunlar. Hem üstelik çok da büyüktü bu ayakkabılar. Satmalı bunları! Bitpazarı nerede?...

Yoldan geçen iyi giyinmiş bir a-dama sordum:

— Şu yolu tut git, karşına büyük bir park çıkacak, sonra sola dön, hemen beşyüz metre ilerde, dedi.

— Teşekkür ederim beyim.

Kalktım... Acaba kaç lira eder bu ayakkabılar? Pek öyle küllüstür bir şeye benzemiyorlar. On lira eder mi acaba? Ya eder, ya etmez. Ama şü-p-hem yok ki benim aç olan karnımı doyurur.

Bitpazarı'na varmadan önce ayak-kabılarıma çıkarıp elime aldım. Ko-luma sürerek biraz da parlattım, daldım kalabalığın içine.

— Haydi beyler ayakkabılar, satı-lık ayakkabılar, yok mu alan?

Sen yeter ki bir şey sat... Mutla-ka alacak bulunur. Biri yaklaştı:

— Kaça bunlar?
— On lira!
— Beş lira vereyim mi?
— Ver!

Ucuz gidecek, gitsin. Adam ayak-kabıyı eline aldı, tabanına, yüzüne baktı:

— Altı vereyim altı, dedi.
— Altı olsun!
— Senin mi bu ayakkabılar?
— Benim.
— Niçin satıyorsun?
— Fazlalık.

— Ama sen yalınayak kalacaksın.
— Sana ne be arkadaş, ver benim altı liramı.

— Gel benimle!
— Nereye gideceğiz?
— Bir yere canım.

Eskici dükkânının birine girdik. Orada, şaşı gözlü biri nargile içmek-te.

— Hayırlı işler Kerim âbi, dedi beni getiren.

— Sağol!
— Sana bir vatandaş getirdim.
— Ben vatandaş değilim, dedim.
— Nesin ya sen?
— Sipahı'yım.
İkisi de güldüler. Kerim âbi:
— Şakacı da ha kâfir, dedi.
Beni getiren:

— Yalnız yolsuz zavallı, dedi. A-yakkabılarını satıyor.

Kerim âbi, bana döndü:

— Niye satıyorsun ayakkabılarını?
— Karnımı doyuracağım.
— İşin yok mu senin?
— Yok.
— Çalışmak ister misin?
— İstemem.
— Dilenecek misin?
— Niye dileneyim?
— Öyleyse, hırsızlık yapacaksın?
— Ağzını topla!
— Evin var mı?
— Yok!
— Yerin yurdun da yok?
— Bimekânım.
— Nerelisin?
— Ne yapacağım?
— Hiç, sordum. Bak, güçlü kuv-vetlisin, gel benimle çalış!
— Ne iş yapacağım?
— Haşşöyle!... İkimiz mahalleleri dolaşacağız, aldığımız eskileri alıp buraya getireceksin.
— Hepsini bu kadar mı?
— Bu kadar.
— Karnımı doyuracak mısın?
— Tabii, sigara parcan bile benden.
— Sigara içmem.
— Öyleyse harçlık, günde elli ku-ruş. Hem geceleri de burada yatar-sın.
— Burada mı?
— Tabii, kitler giderim ben dük-kânı üzerinden.
Beni getiren:
— Bu senin için bulunmaz nimet ulan, dedi. Haline baktım da yüre-ğim cız etti.
— Demek cız etti?
— Vallahi cız etti.
— Ver şimdi altı liramı da, gidip karnımı doyurayım.
Kerim âbi:
— Giy ayakkabılarını, dedi.
Sonra, cebinden bir lira çıkararak verdi:
— Şurdan, balıkla ekmek al ye!
Çarşının ortasında deminden be-ri tüten balık dumanı ve kokusu, i-çimi eziyordu. Koştum seyyar ara-banın başına, parayı uzattım. Balık satıcısı:
— Soğan da ister misin? diye sor-du.
— İsterim.
Yarım ekmeğin arasına, koca bir parça balık koydu. Bilmem artık ne balığıdır. Olsa olsa balınadır. Dörtte bir de soğan...
Allah bin bin bereket versin Ke-rim âbimin kesesine. Yanına geldi-ğimde nargilesinin marpucunu top-lamakla meşguldü:
— Şimdi dükkânı bizim vелеde bı-rakıp çıkalım mahallelere, dedi.
— Çıkalım Kerim âbi.
Oğluna bir tembih geçti... Oğlan:
— Tamam be baba, dedi.
— Haydi yürü bakalım.
— Yürüyelim arkadaşlar!...

(Devamı var)

AZİZ NESİN'in

50 nci kitabı çıktı:

Vatan Sağolsun

Hikâye ve romanları 23, oyunları 7 dile çevrilmiş olan Aziz Nesin'in yeni kitabı «Vatan Sağolsun»

240 sayfa - 23 Hikâye - 10 lira.

(Ak. : 123)

Yenilik!
Akşam Yemeklerinde
AİLE TABLDOTU

BİR KIŞI
12,50 TL
(SERVİS DAHİL)

KONYALI

Türk Mutfağının
rakipsiz önderi

Strkeci İstasyon karşısı

(Ak. : 122)

Çeviren: SÜHEYLA AYKUT

MUTLU bir yaz tatilinin anısını canlandıran küçük fotoğrafı bakarken gülümsüyordu Jak. Hurda bir teknenin altında uzanmış biri kadın, ikisi erkek, mayolu üç kişi...

Ezeli ve ebedi üçlü! Koca, kadın ve dost... Fakat bu geometrik figür bir türlü gerçek olamamıştı. Koca, Rişar'dı. Kadın, Matilda; dost rolündeki bahtlı ya da bahtsız ise Jak'tı.

Doğrusunu isterseniz, orta halli babacan bir iş adamı olan Rişar'ın dostluğu, gösterdiği yakınlık, Jak'ın hiç de hoşuna gitmiyordu. Eğer bu dostluktan zevk alıyor gibi görünseyse, bunun sebebinin Rişar'da değil, karısı Matilda'da aramak gerekirdi.

Genç kadının giydiği bikini mayo, şahane hatlarını öylesine gözler önüne seriyordu, yürürken, otururken ince uzun bacaklarının güzelliği öylesine baş döndürüyordu ki, dinlenmek için geldiği bu tenha plajda Rişar'la Matilda'nın gösterdikleri yakınlığa kayıtsız kalamamıştı Jak. Kırk yıllık dost gibi hemen kaynaşıp alışverişmişlerdi birbirlerine. Yerken beraber, yüzerken, gezerken beraber, eğlenirken beraberdiler.

Jak'ın neşesi bir saman alevi gibi yandı, söndü. Durgunlaştı yine.

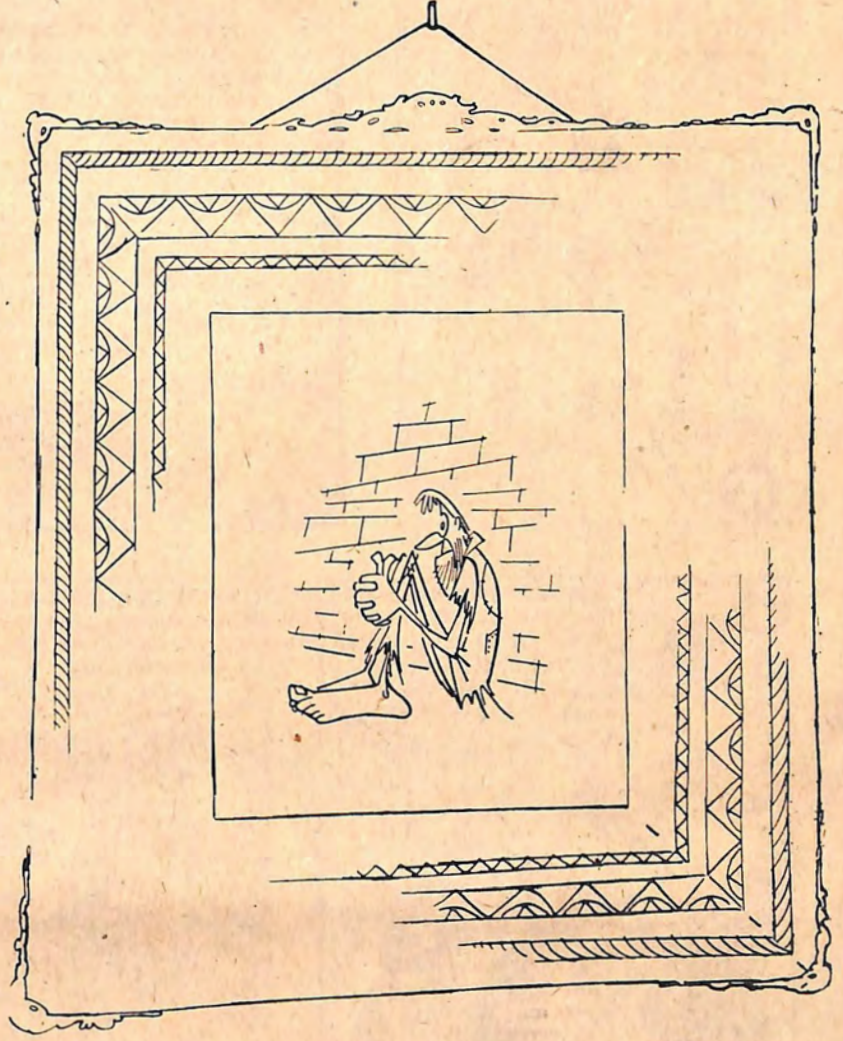
Bu güzel kadına böylesine yakinken, ondan kilometrelerce uzakmış gibi elini sürememek, kucaklayıp sevmemek, ona azap veriyordu.

Cömert bir güneş altında, güzel bir çerçeve içindeydiler. Ve Matilda sabahtan akşama kadar bir bikiinin örttüğü vücutla, sere serpe dolaşıyordu. Jak şaşkın, ne yapacağını, nasıl hücumu geçeceğini düşünürken, plaja yeni ve gürültücü bir kaç aile daha geldi. Bu yeni gelenlerin hayhuyu içinde Matilda ile başbaşa kalabileceğini uman delikanlı, gerçekleşmeyen umutlarla sezonu bitirdi.

Nihayet yaz sona erdi ve hep birlikte Paris'e döndüler. Fakat yazlık dostları, şehirde de bırakmıyordu yakasını. Sık sık toplantılar düzenliyorlar, Jak'ı davet etmeyi de unutmuyorlardı.

Belki bu davetlerde bir fırsat çıkar düşüncesiyle bir süre daha umutlandı delikanlı. Fakat sonra bu dostluktan sıkılmaya başladı. Genç kadından yararlanamayışının nedenleri üstünde durdu. Beceriksiz miydi? Hayır. Matilda'yı yalnız olarak göremiyor dese, kocaman bir yalan söylemiş olurdu. Rişar'ın yokluğunda Matilda'yı az ziyaret etmemişti... Genç kadın her seferinde bir bahane bulmuş, delikanlının teşebbüse geçmesine ustalıkla engel olmuştu. Hislerini anlatamamış olmasına imkân yoktu. Pekâlâ anlıyordu. Ama nedense anlamamazlıktan geliyordu. O halde bu işkencenin sona ermesi için, bu aileyle olan dostluğu sona erdirmesi gerekiyordu.

Rişar üzgündü. Durmadan, «Acaba Jak'ı gücendirecek bir şey mi yaptık?» diye soruyordu karısına. Kadın dudaklarını büzüyor, bilmediğini söylüyordu. Eğer bilmeden kırdıysa, sesinden belli olurdu. Rişar olsun olmasın her vesile ile Jak'a telefon ediyordu Matilda. Telefon hoş bir vasıtaydı. Yüzyüze söylene-meyenleri, kulağa söylemek daha kolay oluyordu. Telefonla aranmalardan Jak da memnundu. Endirekt aşk ilânları, direkte dönmüşü. A-

Demir Balıkcı

Yazısız

ma Matilda yine de anlamazlıktan geliyordu.

İçini kemiren şüpheyi bir gün a- çıkça sordu Matilda:

— Bize eskisi gibi gelmiyorsunuz, kırdık mı acaba?

Delikanlı duygularını dile getiren cevabı verdi:

— Size, kocanızın olmadığı bir gece gelmek istiyorum.

Günler geçti, bir cumartesi sabahı Jak'ın telefonu yine çaldı. Genç adam heyecanla sarıldı telefona. Matilda... Evet, Matilda arıyordu. Demek sürekli ısrarı meyve vermeğe başlamıştı.

— Bu gece serbest misiniz? diye sordu Matilda.

Kalbi duracak gibiydi. Cevap verdi:

— Evet. Siz... Yani şey... Rişar evde mi?

— Ava gitti. Yalnızlığımı unutturursanız memnun olurum.

Akşamı güç yaptı. İçinde sevinç, elinde koca bir buket, bastı zile. Kapıyı Matilda açtı. Uzatılan buketi ya heyecandan, ya da memnuniyetten kızarak aldı. Göğsünü ve güzel omuzlarını meydana bırakan nefis bir tuvalet giymişti. Matilda'nın elini öperken fısıldadı Jak:

— Bu anı öyle uzun zamandan beri bekliyordum ki...

Matilda hâlâ heyecanlı:

— Biz de... diye cevap verdi.

— Siz de mi? Yalnız değil misin?

Bir alkış sesiyle kendine geldi. Rişar ve diğer dostları kadehlerini kaldırmış, Jak'ın gelişini kutluyorlardı.

Matilda alçak bir sesle:

— Bu hileyle sizi yeniden aramıza soktuğum için beni affediniz, dedi. Çiçeklere de teşekkürler.

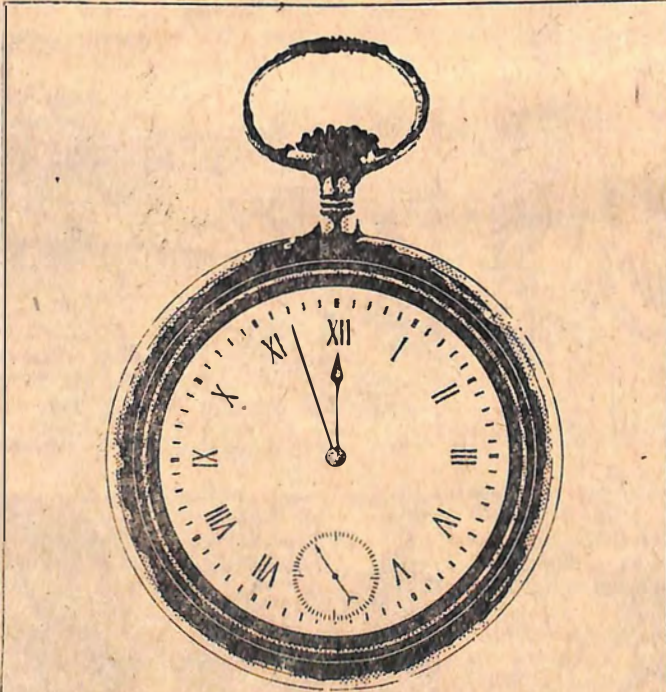
Jak içini çeti:

— Aklık, kurdu ormandan çıkarırmış.

Kendi durumuna kendi de güldü. İyi bir ders almıştı. Arkadaş eşini mukaddes görmek, ona kötü maktarla bakmamak gerektiğini öğrenmişti. Kaide buydu. Tabii kadın namuslu olursa!...

Lepold Massiera'dan çeviren:

Süheylâ AYKUT

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 20032 — 121)

Akbaba

Hattalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50. Altı ay

lığı 25 lira. Yabancı memleket

lere yıllık 100. altı aylığı 50 lira

Uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

©

İLAN FIATI : Kapak içi, san-

timi 25 lira, iç sayfalar 40

liradır.

Fiati : 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlak yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Çok tuhaf bir sigara yakışınız var mösyö!...

Sular içinde...

Turist, o sabah, bir gece kaldığı otelin sahibinden hesap istedi.

— İki bin liredi!

Deyince dayanamadı:

— Siz çıldırdınız mı, iki bin liredi odanın nesine vereyim? Sabaha kadar her tarafım su içinde kaldı...

Otelci pişkin bir tavırla:

— Demek size banyolu bir oda vermişler, dedi. O halde iki bin beşyüz liredi vereceksiniz.

Evlilik!

Huysuz ve sert karısıyla bir türlü başedemiyordu. Bir gün sarhoş olmaya ve içkinin verdiği cesaretle ona haddini bildirmeye karar verdi. Girdiği barda bir kaç kadeh içtikten sonra dostluk kurduğu barmene sordu:

— Evli misin dostum?

— Evet...

— Nasıl eve gidince karınla kavgaya ediyor musun?

— Hayır, çok ağır uykusu var.

Modern sanat

İki kişi arasında:

— Nasıl, gittiğin modern sanat galerisinden bir şeyler öğrenebildin mi?

— Tabii... Birçok şeylerin çizildikleri gibi her zaman çirkin olmadıklarını öğrendim.

— Beni hatırlamadınız mı?... Geçen kış, daktilo bilmediğim için işime son vermiştiniz!

At yarışları!

Madam Mari, eli sopalı bir kadındı. Son zamanlarda at yarışlarına merak saran, kazancının bir kısmını bahislerde kaybeden kocasına ultimatomu çekmişti. Bundan sonra herhangi bir atın üzerine oyun oynamıyacaktı.

Bir gün eski arkadaşlarından biri, ziyaretlerine geldi. Madam, misafire kahve pişirmeğe çıkınca adam sordu:

— Eee söyle bakalım mösyö Alberto, yine Samartona'ya para kaptırıyor musun?

Mösyö Alberto'nun rengi sarardı. Arkadaşına sokularak:

— Aman dostum, dedi. Bu konuyu değiştir, karıma at yarışlarına gidip oyun oynamıyacağıma dair söz verdim.

Bu sırada madam Mari'nin içeriye girdiğini gören misafir:

— Affedersiniz madam, dedi. Biraz evvel bahsettiğim Samartona bir yarış atı değil, bir bar dansözüdür!...

— Şimdiye kadar bana bir kilon 18,375 franka malolmuş!..

SIR

1900 senesine doğru Güney Carolina'da bir salonda üç yaşlı kız oturmuş, geçmiş günleri anıyorlardı.

Miss Glorya:

— Harp süresi garip ve kötü olaylar geçti, dedi. Bir gece evde yalnızdım. Birdenbire odamın kapısı açıldı ve içeri korkunç Yankee'lerden biri girdi. Hiçbir şey söylemeden evvelâ kemerini, sonra çizmelerini çıkardı. Daha sonra ceket ve pantolonunu. Hasi-lâ tamamıyla soyundu. En sonunda da beni yatağa sürükledi. Daha sonra giyindi ve bir kelime bile söylemeden evden çıktı, gitti.

Ağır bir sessizlik ortalığı sardı. Miss Doroty birdenbire sordu:

— Şu halde adamın sizden ne istediğini öğrenmeye vakit bulamadınız, değil mi?

Hap

Kocasının, gün geçtikçe fazla sigara içtiğini gören kadın, aile doktoruna başvurdu:

— Kocam, ilk evlendiğimizde bir paket sigara içiyordu. Şimdi üç paket az bile geliyor... Bunu önlemek için bir çare yok mu?..

Doktor, bir reçete yazdı:

— Bir hap yazdım. Kocana yemekten sonra bir tanesini verirsin...

Bir kaç gün sonra kadın, doktora gitti:

— Kocam, verdiğiniz hapi yutmak istemedi. Ben de onu gizlice çorbasına koydum.

— İyi, sigarayı bıraktı mı bari?

— Hayır bırakmadı doktor...

Fakat çorbayı ağzına koymuyor artık...

Tedavi

Sinyor Gianni yolda, karısını tedavi eden ruh doktoruyla karşılaşınca ellerine sarıldı:

— Ah doktorcuğum, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, karım daha önce sinirli, huysuz, içine kapanık bir kadındı. Size muayene olduktan sonra sen, neşeli, güler yüzlü, yerinde duramayan, konuşkan bir kadın oldu. Bir tedavide bunu nasıl başardınız, doğrusu takdir edilecek adamsınız...

Doktor gayet mütevazî bir tavırla:

— Siz çok centilmen bir adamsınız, dedi. Ben olağanüstü bir şey yapmadım ki... Sadece ona kocalarını aldatan kadınların çoğunun bu durumda olduğunu söyledim, bu kadar...

Eski Mısır usulü striptiz!

Keder

İki dost yolda karşılaştılar, biri ötekine:

— Nasılsın? diye sordu. Kıymetli papağanın ne âlemde?

— Sorma, dedi öteki, zavallı kederinden öldü.

— Neden?

— Evlendiğimden beri bir kelime bile konuşmağa fırsat bulamadı da ondan.

Acele

Bir genç kız, evinde nişanlısını kabul etmişti. Delikanlı ayrılacağı zaman:

— Bir öpücük daha ver.

Diye yalvardı.

Genç kız, başını eğdi:

— Peki, sadece bir tane, ama çabuk ol. Çünkü annem onbeş dakikaya kadar dönecek!

Dönüş

Onesime sabahın üçüne doğru evine döndü. Karısı uyumamış onu beklemişti. Kavgaya edip bağırarak üzüldü ki kocasının e-
lindeki kanı görerek:

— Ne oldu? diye sordu.

— Bir şey değil, dedi Onesime. Sessiz sessiz eve giriyordum ki kapının önünde bir sarhoş elime bastı.

— Kim demiş Afrikalılar gelişmemiş diye!...

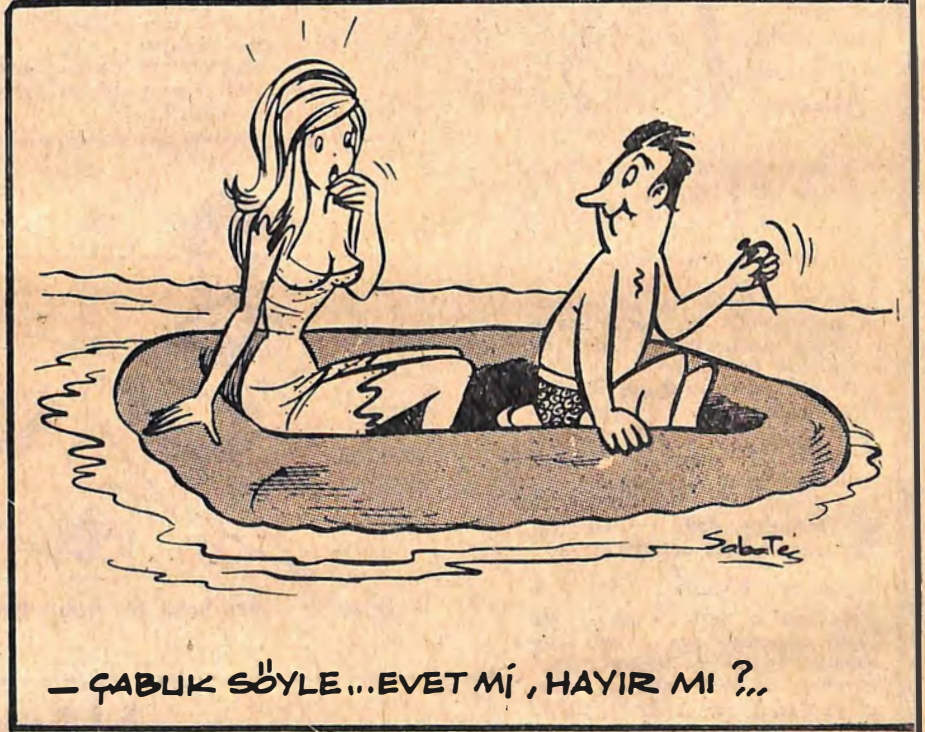
Dünyâ Karikatürleri

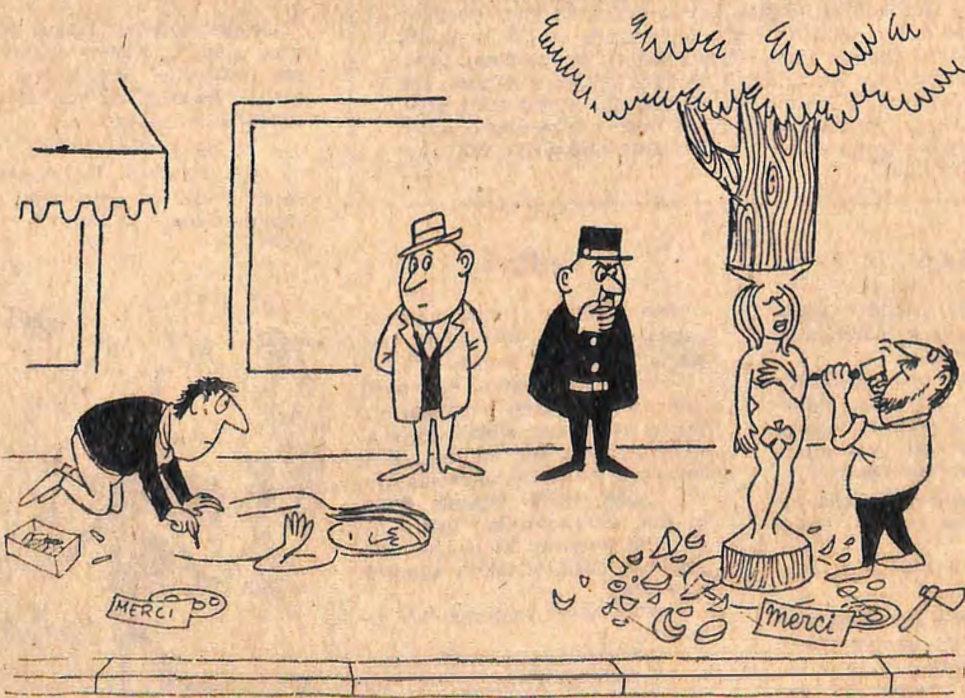
— NASIL HOŞUNA GİTTİ Mİ YÜZÜK ?...
— EH , BİR YAZLIK İDARE EDER !..

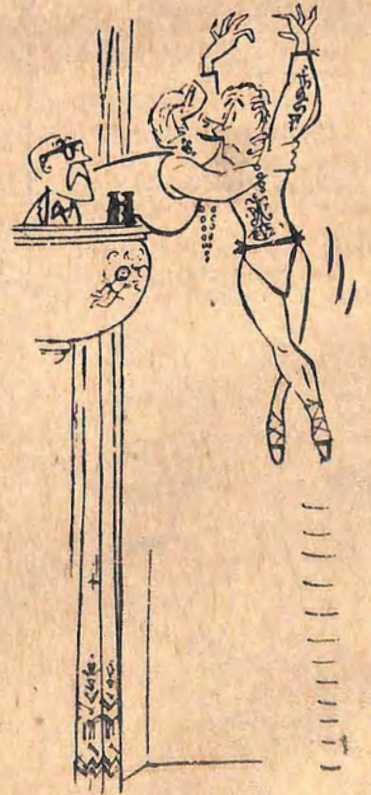
— HAYDİ CANIM BURADA DA : " YA KARIM GÖRÜR-
SE " DİYEMEZSİN YA !..

— ÇABUK SÖYLE...EVET Mİ , HAYIR MI ?..

YAZISIZ

YAZISIZ

Persil siz hiç yorulmadan çamaşırınıza dünyanın en parlak beyazlığını sağlar

Temizleme, çamaşırı PERSİLLİ suya
bastırmakla başlar. Çitilemeye,
elle yıkamaya artık lüzum kalmadı. Çamaşırı
PERSİLLİ suya bastırıp bir defa
kaynatmak kâfidir. PERSİL sayesinde
çamaşırınız hırpalanmadan, itina ile yıkanır.

iki şampiyonlu Persil çamaşırda
dünyanın
en parlak beyazlığını sağlar **Turyağ**

Biz, dünyanın
şampiyon
temizleyicileri,
her çeşit kiri
bir anda
yok ederiz!

(İlâncılık : 7227 — 124)

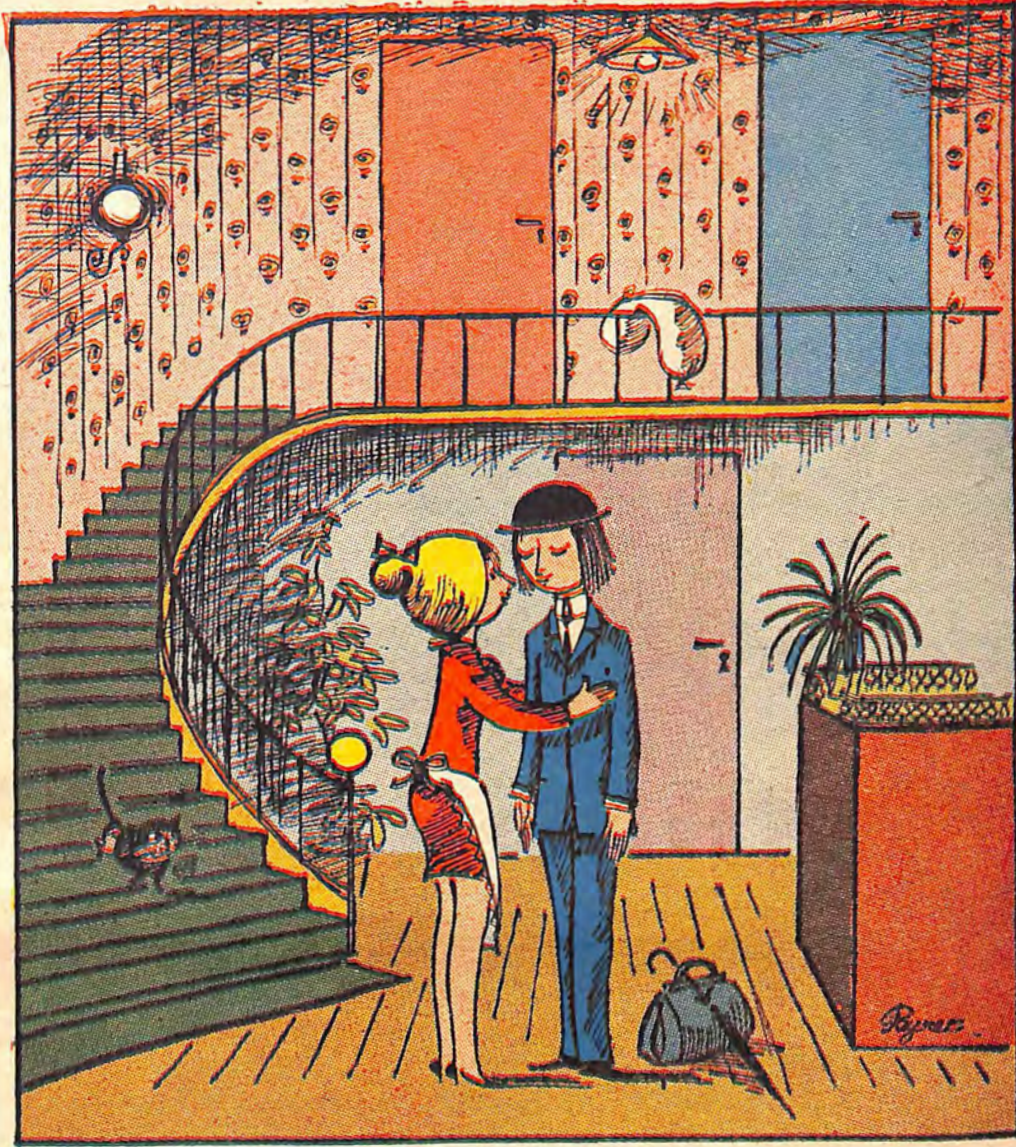
Akbalın

- HER YERE UYGUN BİR KIYAFET
GIYMEMİ İSTEMEKLE CANIMI SIK -
MAYA BAŞLADIN KOCACIĞIM !..

- NE DİYE KAPİYİ AÇMAMI İSTİYORSUN ?..
- BİRAZ HEYECANLANALIM DİYE

- PEMBE ODA TUTULDU, MAVİ ODA AĞZINA KADAR
DOLU BÜTÜN KANAPELER MEŞGUL. SİZİ ŞİMDİLİK
BOŞ OLAN KALBİME YERLEŞTİRECEĞİM !..

- KOCAM BENİ DEĞİL AMMA, OTOMOBİLİNİ KULLANDI
ĞINI DUYSA KİM BİLİR NE KIZAR ?..